DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI

FATA DIN TREN

Unghiul mort

NU ȘTII NICIODATĂ
DE UNDE TE LOVEȘTE...

PAULA
HAWKINS

PAULA HAWKINS

UNGHIUL MORT

Original: *Blind Spot* (2022)

Traducere din limba engleză:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

— 2022 —

Partea I
IULIE

1

Jake Pritchard era mort.

Cadavrul său, cald încă, zăcea pe podea în locul în care bucătăria deschisă întâlnea livingul, cu un nimb de sânge îngroşat în jurul ţestei zdrobite. Cald încă, dar categoric mort.

Ryan Pearce îngenunche în lichidul lipicios care se scursese din rănile groaznice ale lui Jake. Ryan strângea telefonul în mâna dreaptă. În stânga ţinea un obiect greu de sticlă, mânjit cu lichide greţoase.

Ryan era încă acolo, tot în genunchi, tremurând şi alb la faţă, când paramedicii dădură buzna pe uşă. Aceştia înţeleseră imediat că nu mai era nimic de făcut pentru bărbatul întins pe jos, cu ochii deja sticloşi şi capul strivit. Aşa că îşi îndreptară atenţia spre Ryan.

„Eşti rănit?” îl întrebară. Ce Dumnezeu se petrecuse aici? Când sosise? Ce văzuse, ce auzise? Mai fusese şi altcineva în casă? Ryan clătină din cap, dar nu zise nimic. Părea incapabil să spună ceva, să priceapă ce i se întâmplă.

Paramedicii îi vorbiră cu blândeţe. Cu mare grijă, unul dintre ei îl ajută să se ridice în picioare, luând obiectul de sticlă din mâna lui şi vârându-l într-o pungă de plastic. La baza acestuia, observă paramedicul, era gravat: *Jake Pritchard, Cel mai bun scenarist debutant, 2012.*

— El e? îl întrebă paramedicul pe Ryan. Acest bărbat este Jake Pritchard?

Ryan încuviinţă.

— Ne poţi spune ceva despre el? De unde îl cunoşti?

În sfârşit, vorbi şi Ryan:

— N-am vrut să-i fac rău, se bâlbâi el, cu dinţii clănţănind. Nu l-aş fi rănit niciodată. E cel mai bun prieten al meu. E fratele meu.

2

Edie dormise iar până târziu.

Îşi dădea seama, după unghiul în care pătrundea lumina în living, precum şi după liniştea deplină din apartament, că e trecut de 9. Un adevărat lux să zacă întinsă pe canapeaua generoasă şi luxoasă a lui Ryan. O adevărată bucurie să doarmă aşa cum dormise ea, fără vise şi nederanjată de nimeni.

Aici, în micuţul, dar splendidul apartament cu un dormitor al lui Ryan, Edie se simţea toropită seara de zgomotul oraşului: tineri râzând şi strigând beţi, sirene în depărtare şi zumzetul liniştitor al maşinilor trecând pe strada cu piatră cubică de dedesubt. Zgomotele oamenilor. Atât de diferite de singurătatea casei de pe faleză, unde nu puteai să asculţi decât ţipetele agonizante ale pescăruşilor şi nesfârşitul vuiet al valurilor ce se spărgeau de stânci. Era jenant, dar totodată adevărat: Edie dormea mai bine pe canapeaua lui Ryan decât în patul ei matrimonial.

După ce reuşi să iasă din sacul de dormit, Edie îşi târşâi picioarele până în bucătărie şi puse o capsulă în espresor. Pe geamul bucătăriei vedea peste vârfurile fagilor din grădina de vizavi de parc, până la dealul denumit Arthur's Seat, ce se înălţa dincolo de ea. Inima îi tresălta în piept ori de câte ori stătea aici, înconjurată de frumuseţe şi de lux. Era parcă la o lume depărtare de casa lor dărăpănată de pe faleză, de grijile financiare şi de deriva în care le-ajunsese mariajul.

Revenită pe canapeaua din living, cu cafeaua în mână, Edie îşi verifică telefonul. Nu avea niciun apel de la Jake şi nici vreun mesaj. Nu mai primise nicio veste de la el de mai bine de patruzeci şi opt de ore. Tăcerea lui era neobişnuită, însă Edie îşi dădu seama, cu o înţepătură de vinovăţie, că

nu-i părea chiar rău de situație. Şi-aşa auzise prea multe de la el în ultima vreme.

Îşi bău cafeaua şi deja era în drum spre baie ca să facă un duş când auzi soneria. Se gândi că trebuie să fie Ryan, întorcându-se de la alergare. Pesemne că-şi uitase cheia. Apăsă butonul care debloca uşa de jos şi deschise uşa apartamentului.

— Ce repede te-ai întors! strigă pe scări în jos, aşteptându-se să-l vadă pe Ryan sărind mai multe trepte o dată.

Doar că nu era el. Ci altcineva. Doi altcineva, de fapt – doi bărbați în uniformă, cu expresii grave.

Pulsul lui Edie o luă razna.

— Ce se petrece? întrebă femeia, întinzând mâna pentru a se sprijini de toc.

— Un incident, îi răspunseră ei. La casa de pe faleză.

— Ce s-a întâmplat? continuă ea, căci avea o senzație de rău, ca şi cum ceva alunecos îi umbla de colo-colo prin stomac. A avut loc o încăierare?

Polițiştii se uitară unul la altul, surprinşi.

O conduseră înăuntru şi închiseră uşa în urma lor. O aşezară pe canapea şi rămaseră în fața ei ca să-i explice motivul pentru care se aflau acolo. Soțul ei, îi spuseră apoi, fusese atacat în casa lor. Suferise răni grave la cap. În ciuda eforturilor paramedicilor, nu putuseră să-l salveze. Fusese declarat decedat la fața locului. Încă nu era limpede ce se petrecuse, dar se părea că avusese loc un jaf care mersese prost.

Preț de câteva secunde, Edie nu zise nimic. Îi ascultă cum vorbesc, aşteptându-se în tot acest timp să se trezească. Îşi înfipse unghiile în palme, se ciupi de pielea de pe dosul lor, şi totuşi polițiştii nu dispăreau. Nu se trezi, panicată, dintr-un coşmar. Nu visa. Totul era real. Totul se întâmpla aievea.

— Unde-i Ryan? întrebă Edie după ce îşi regăsi în sfârşit vocea. Ce s-a întâmplat cu Ryan?
Poliţiştii schimbară încă o privire.
— Ryan Pearce? întrebă unul dintre ei, cu o încruntătură adâncă pe chip. E la secţie. Dă o declaraţie. El este cel... care l-a găsit pe domnul Pritchard. El a sunat la Urgenţă.
— Deci e bine? întrebă Edie. Ryan e bine?

3

De când se ştia, Edie îşi amintea doar de ei trei: Jake, Ryan şi ea.
Îi cunoscuse la şcoală, în Sussex. Edie abia împlinise unsprezece ani când se mutase cu familia ca să fie mai aproape de spitalul în care surioara ei, Georgina, era tratată pentru un cancer rar, declanşat în copilărie. Când se gândea la acele momente, cuvântul care-i venea în minte era „abandonată”. Părinţii ei erau mereu în altă parte, tot timpul plini de angoasă din pricina surioarei neajutorate care le absorbea, ca un burete, toată dragostea. În vreme ce Georgina era slabă, Edie trebuia să rămână puternică. Trebuia să se ţină tare. Trebuia să se descurce singură.
Şi se descurcase. Edie încercase să ignore senzaţia de abandon, o împinsese departe, într-un ungher al minţii, şi luase viaţa în piept. Pleca la şcoală cu bicicleta. Îşi pregătea singură masa când ajungea acasă. Ba, uneori, mergea singură la culcare.
Când a împlinit doisprezece ani, a început cursurile la o şcoală particulară. Prin comparaţie cu ceilalţi copii, părea matură: era serioasă, tăcută şi stăpână pe sine. Însă restul fetelor din clasă nu vedeau putere sau independenţă: ele vedeau o fată plictisitoare şi înţepată, îi luau în râs aerul serios şi, cu cât râdeau mai tare de ea, cu atât mai distantă devenea Edie. Le trata cu dispreţ, ca pe nişte cretine ce

rânjeau tot timpul, cum le considera în sinea ei. Destul de repede, s-a trezit la fel de singură la şcoală precum era şi acasă.

Până când, într-o zi de la finalul semestrului de vară, a alunecat pe pietriş când cobora dealul înapoi spre casă şi a căzut de pe bicicletă. Stătea pe jos, adunându-şi bucățile de pietricele din zgârietura de la genunchi, când doi băieți au coborât dealul în viteză. I-a recunoscut de la şcoală – erau mai mari cu un an, doi băieți înalți, bruneți, de care ceilalți copii se țineau departe din cine ştie ce motiv. Cei doi au sărit de pe biciclete, iar cel mai înalt dintre ei i-a întins mâna ca s-o ajute să se ridice.

— Eşti bine? a întrebat-o.

Surâsul lui era uşor strâmb, iar într-o parte a feței avea o gropiță adâncă. Era cel mai frumos băiat pe care îl văzuse vreodată.

Edie i-a întins mâna.

— Eu sunt Ryan, a spus el în timp ce o sălta fără efort în picioare.

Celălalt băiat, care îngenunchease în țărână ca să-i examineze roata bicicletei, a rostit încet:

— Eu sunt Jake.

Şi asta a fost tot, un fulger scurt, care i-a oprit inima în loc. Edie a ştiut dintr-odată că el era alesul. De atunci înainte, au fost doar ei trei, împreună, de nedespărțit.

Numai că acum mai erau doar doi: Edie, făcută ghem într-un colț al canapelei, cu podeaua din jur plină cu şervețele, şi Ryan, care umbla încolo şi încoace, tocind mocheta. Ryan avea ochii mari, febrili, prea agitat să-i stea alături, prea rănit ca să mai facă şi altceva în afară de-a relua în minte oribila scenă din acea dimineață şi de a i-o descrie şi ei.

— Era atâta sânge, Edie, că n-am putut... să *fac* nimic! Am încercat... am încercat să-l resuscitez, dar în zadar.

Adică – normal că era inutil, doar era... mort. Şi apoi m-am trezit plin de sânge, şi stăteam pur şi simplu acolo, şi le-am zis că e fratele meu. Iar apoi au dorit să afle de ce mint, şi le-am zis că nu mint. Nu am *mințit.*

Ryan clătină din cap înainte să continue:

— Aşa spuneam mereu, nu-i aşa? Era fratele meu. Eram ca frații. Nu ştiu de ce le-am spus aşa. Nu ştiu de ce le-am spus *atunci.* Hristoase, Edie, era atâta sânge...

Edie trase adânc aer în piept şi-şi încleştă pumnii.

— Ryan, te rog, nu...

— Îmi pare rău! zise bărbatul, uitându-se o clipă la ea. Îmi pare rău!

Amuți vreo douăzeci de secunde, poate treizeci, apoi începu din nou să vorbească.

— Am aşteptat câteva minute în maşină înainte să intru. Doar citeam ceva pe telefon, înțelegi, doar citeam, doar... Nu făceam nimic de fapt, ci doar pierdeam vremea... doar pierdeam vremea.

Glasul i se frânse. Avea de gând s-o spună iar. Femeia ştia asta.

„Dacă aş fi intrat din prima. Dacă aş fi dat buzna pe uşă în loc s-aştept, în loc să ocolesc pe partea cealaltă a casei. Dacă dacă dacă...”

Îi spusese de vreo zece ori povestea: cum se dusese acasă la Jake pentru obişnuita lor tură de alergare de joi dimineață. Cum ajunsese mai devreme, pentru că traficul fusese mai lejer decât de obicei, aşa că mai pierduse un pic vremea pe telefon în maşină. Când mersese să bată la uşă, nu primise niciun răspuns, aşa că ocolise toată casa, ajungând pe partea cu faleza. Văzuse că uşa glisantă de sticlă era deschisă, dar nu-şi făcuse griji, pentru că Jake o lăsa deseori aşa.

Totuşi, în clipa în care intrase în casă, îşi dăduse seama că ceva e în neregulă. Unul dintre scaunele din sufragerie

era răsturnat pe o parte şi-n aer se simțea un bizar iz metalic. Ryan îi povestise cum l-a găsit pe Jake, întins cu fața în jos pe podeaua bucătăriei. Încercase să-l întoarcă pe partea cealaltă, dar nu reuşise din prima.

— Era atâta sânge! repetă. Un adevărat dezastru...

— Te rog! îl opri Edie încă o dată, întinzând mâna spre el şi cu chipul brăzdat de lacrimi. Te rog, nu mai spune asta!

Degetele li se atinseră şi contactul păru să-l facă pe Ryan să-şi revină. Se prăbuşi în genunchi în fața ei, trăgând-o aproape de el. Femeia îi simți mirosul stătut de transpirație pe sub apa de colonie atunci când o sărută în creştetul capului, apoi pe obraz, în timp ce îi şoptea în păr:

— Îmi pare rău, E! Îmi pare tare rău!

O ținu aşa preț de câteva secunde foarte lungi, apoi se ridică în picioare şi plecă în bucătărie. Luă de acolo o sticlă de whisky şi două pahare, apoi se întoarse şi se aşeză lângă ea. Turnă pentru amândoi în pahare.

— Ce-o să ne facem fără el? întrebă bărbatul pe un ton moale.

Edie clătină din cap.

— Pur şi simplu nu înțeleg. Nu înțeleg cum de s-a întâmplat aşa ceva, cum de cineva... *de ce* s-ar fi aflat cineva acolo? E la kilometri buni de orice casă, şi doar nu era nimic de furat de-acolo...

Ryan clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să stea singur, zise el, făcând-o pe Edie să tresară. Nu, n-am vrut să spun...

Părea zdrobit, aşa că o prinse iar de mână.

— N-am vrut să spun că ar fi trebuit să fii *tu* acolo. Voiam să zic că *eu* ar fi trebuit să fiu. Ar fi trebuit să ajung mai devreme. Pur şi simplu urăsc ideea de a-l şti singur... Mereu am fost eu şi cu el, înțelegi?

Edie îşi muşcă buza.

— Slavă Domnului că n-ai fost acolo, E! Slavă Domnului, pentru că altfel... Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla altfel.

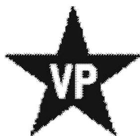
Ryan îşi bău whiskyul şi îşi mai turnă un pahar. În timp ce se apleca să-i umple paharul lui Edie, avea o expresie imposibil de desluşit – pe chip i se citea şi suferința, dar şi vina. Ryan sorbi din băutură.

— Mă simt ca şi cum l-am fi trădat, adăugă el.

Nu se uită la ea, însă Edie ştia ce-i trece prin cap. Se gândea la timpul petrecut împreună de când ea-l părăsise pe Jake, în urmă cu două săptămâni. Ei doi, aici, pe canapea, unul lângă altul, seară de seară, bând vin şi râzând de cine ştie ce chestie ridicolă de la televizor, ea cu piciorul lipit de al lui, privindu-se când şi când în ochi, ea cu stomacul plin de noduri şi el la fel, fără îndoială. Ştiind amândoi – fără a fi nevoie de cuvinte – că era doar o chestiune de timp.

— N-am făcut nimic greşit, zise Edie.

Ryan mai turnă nişte whisky. Ea voia să-l ia de mână, dar se temu dintr-odată că s-ar putea simți ofensat. Ba poate chiar ar fi învinovățit-o pentru ce simțeau amândoi acum. Femeia începu iar să plângă, însă lacrimile acestea nu erau doar pentru Jake, ci şi pentru ea şi Ryan. Se gândea că, de aici înainte, fantoma lui Jake avea să rămână mereu între ei doi, absența lui fiind o permanentă acuzație.

Edie se trezi cu un tresărit, cu capul zvâcnind şi cu gura uscată. Îi luă câteva clipe să-şi amintească, să fie cuprinsă din nou de groază. Jake nu mai era. Soțul ei nu mai era. Iar ea rămăsese cu amintirea tuturor lucrurilor oribile pe care i le spusese înainte să-l părăsească.

Se întâmplase cu aproape două săptămâni în urmă. Jake şi Edie se aflau în bucătărie, acasă – la casa de pe faleză. Edie pregătea cina, iar Jake îşi recitea una dintre cărțile lui despre scrierea de scenarii. Destupaseră o sticlă de vin şi aproape o terminaseră, ambii fiind deja la al doilea pahar.

În timp ce Edie amesteca în sos, auzise vibrând telefonul. Aruncase o privire peste umăr: telefonul se afla pe insula din bucătărie, cam la doi paşi de cotul lui Jake, un pic prea departe ca el să poată citi ce era pe ecran. Îl văzuse ridicând privirea şi apoi revenind la carte. După vreo treizeci de secunde, vibrase din nou. Edie se întinsese repede şi-l luase.

Deja simțea privirea lui Jake în timp ce citea mesajele.

— Cine e? întrebase Jake, cu ochii în carte.

Edie se întorsese cu spatele şi-şi făcuse de treabă cu sosul, amânând câteva clipe răspunsul:

— Lara.

— A, da? întrebase el pe un ton calm. Ce vrea?

Edie se oprise iarăşi.

— Se gândeşte să facă ultramaratonul despre care ne-a tot pomenit... ştii, Marele Tur Glen sau... cum i-o fi zicând.

Edie se întorsese spre el.

— Vrea să ştie dacă mă voi antrena cu ea.

Jake ridicase privirea din carte.

— Vrea să ştie dacă te vei antrena cu ea pentru Marele Tur Glen sau „cum i-o fi zicând”? Exact asta a scris în mesaj?

Edie a scos un oftat prelung.

— A pomenit doar de marele tur. Am mai discutat despre asta. Nu-mi mai amintesc cum se numeşte. Isuse! Vrei să citeşti mesajul? Asta vrei, Jake?

Edie i-a întins telefonul. Cu dinții de sus înfipți în buza de jos, spera din tot sufletul că el avea să se întoarcă la carte. Se ruga să fie prea jenat, prea mândru ca să ia telefonul şi

chiar să se uite la mesajele care nu erau nicidecum de la Lara. Erau de la Ryan, care o întreba cum o mai duce şi dacă vrea să se întâlnească în weekend la o cafea.

Însă Jake nu era deloc jenat şi-şi pierduse şi toată mândria. A întins mâna şi a luat telefonul.

— Da, bine, a spus el. Hai să aruncăm o privire.

Edie îi smulse telefonul ca şi cum s-ar fi opărit.

— Pentru numele lui Hristos! s-a răstit ea.

Sub nicio formă nu-i putea spune adevărul. Că minţise din cauză că ştia că el avea să exagereze dacă afla că primeşte mesaje de la Ryan, pentru că-n ultima vreme exagera din orice. Că îl minţise doar pentru că-şi dorea să aibă parte de o seară liniştită. Acum, atacul era singura ei formă de apărare.

— E ridicol, Jake! Eşti paranoic! Acum vrei să-mi citeşti şi mesajele? Eşti *incredibil!*

— Tu mi-ai oferit telefonul! a ţipat şi el.

— Subliniam doar o idee. Încercam să-ţi arăt cât de nebuneşte te porţi. Eu nu am cerut niciodată să-ţi citesc mesajele!

Şi-a pus telefonul în buzunarul de la spate, apoi s-a întors la aragaz şi a început să amestece furioasă.

— Ai idee cum e să trăieşti cu cineva care n-are încredere în tine?

A auzit bufnetul scos de taburetul din spatele ei, când Jake a ţâşnit în picioare.

— Tu ai idee cum e, a spus el cu un glas periculos de scăzut, să simţi că persoana pe care o iubeşti te minte tot timpul? Să-i urmăreşti chipul de câte ori primeşte un mesaj şi să ştii că-ţi ascunde ceva? Să nu ştii niciodată pe unde-a umblat, ce-a făcut...

— O, Doamne!

Edie s-a răsucit cu faţa spre el, împrăştiind sos pe toată podeaua în timp ce flutura din lingură.

— Pur şi simplu a devenit de *nesuportat.* Am devenit practic o prizonieră în blestemata asta de casă, iar tu te plângi că nu ştii pe unde umblu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru? Ce-ai pățit? De unde-ți vin ideile astea nebuneşti?

Cearta a devenit apoi tot mai aprinsă. Urmând direcția obişnuită, cu aceleaşi argumente pe care şi le-aruncau de luni întregi în față. Doar că acum a ieşit cu adevărat urât. El o acuza că-l minte, că-l trădează. Ea se apăra cu furie, împroşcându-l cu înjurături, aruncându-i în față toate acele lucruri oribile care-i veneau în cele mai negre momente, chestii pe care nu-şi închipuise niciodată că i le va spune. Că e nebun, paranoic şi egoist. Un ratat. Că regretă că a pierdut atâția ani, în care-l sprijinise în timp ce el scria. Că urăşte casa de pe faleză, că îşi dorea să nu se fi mutat niciodată acolo, că tot ce voia era să scape de-aici.

— Şi atunci de ce nu pleci, Edie? De ce nu pleci şi gata? Pleacă! Du-te învârtindu-te la Ryan, i-a mai aruncat el, aşa cum faci de fiecare dată!

Iar ea făcuse întocmai.

4

A doua oară, o trezi sunetul espresorului. Din nou, simți un moment de linişte, urmat de un groaznic fior de durere. În timp ce se întindea după cutia cu şervețele de pe măsuța de cafea, ridică privirea şi i-o întâlni pe-a lui Ryan. Acesta era în bucătărie, îmbrăcat cu pantaloni de costum şi cămaşă albă, călcată, cu cravata atârnându-i desfăcută în jurul gâtului.

— Ieşi? îl întrebă.

Bărbatul păru uimit.

— Merg la lucru, Edie.

— Dar...

Se ridică în capul oaselor şi-şi strânse sacul de dormit în jurul trupului.

— Nu poţi. *Astăzi?* Mă refer... cum rămâne cu concediul de doliu?

Ryan îşi răsfrânse buzele.

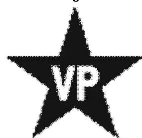
— Concediu de doliu? Hristoase, Edie, chiar că eşti naivă uneori!

Se întoarse cu spatele la ea şi adăugă:

— În lumea finanţelor nu există lucruri de genul „concediu de doliu”.

Rănită, Edie se şterse la ochi şi-şi înghiţi nodul din gât. Privi în jur la dezordinea pe care o făcuse în livingul de obicei impecabil al lui Ryan, acum plin de pahare goale şi de şerveţele mototolite, cu jeanşii ei aruncaţi pe podea. Şi-şi dădu seama că poate el n-o dorea aici. Câteva clipe mai târziu, el ieşi din bucătărie cu două căni de cafea. Una o aşeză pe masa din faţa ei şi apoi o sărută delicat pe cap.

— Scuze, E! N-ar fi trebuit să mă răstesc. Nici eu nu *vreau* să merg, dar deja am lipsit ieri toată ziua şi am clienţi de care trebuie să mă ocup. Dacă nu sunt acolo, îmi ia altcineva locul, iar asta înseamnă pierderi pentru mine. Şi nu-mi permit. Pur şi simplu aşa funcţionează lucrurile.

Poliţia veni să o ia pe Edie la prânz. Doi bărbaţi în uniformă, alţii de această dată, şi o femeie în civil pe nume Neeta Badami, care îi spuse că e agentul de legătură cu familia.

— Orice întrebare, absolut orice, vii la mine, da?

Neeta era tânără, nu mult trecută de treizeci de ani probabil, o femeie minionă a cărei expresie severă era compensată de genele lungi şi glasul molcom.

Îi spuse că poliția avea nevoie de ea la casa de pe faleză pentru a le arăta, eventual, ce lipsea de-acolo. Polițiştii nu găsiseră niciun laptop sau telefon mobil la locul faptei, aşa încât erau destul de siguri că fuseseră luate. Dar se întrebau dacă nu cumva mai lipsea şi altceva, ceva deosebit, orice i-ar fi putut ajuta să dea de urma criminalului.

Edie nu vedea care-i rostul.

— Nu e ca şi cum am fi avut ceva demn de luat. Veți vedea. Mobilierul e de toată jena, luat mai ales la mâna a doua... în casă nu țineam bani gheață şi doar n-aveam vreun Picasso atârnat pe pereți. Chiar nu văd de ce ar fi nevoie să bat tot drumul până acolo.

Neeta afişă iar zâmbetul ei liniştitor.

— Edie, ştiu că nu vrei să mergi. Înțeleg. În locul tău, nici eu n-aş vrea. N-am nicio îndoială că va fi o experiență traumatizantă, dar o să fiu tot timpul cu tine. Există totuşi şansa să ne fie nouă de ajutor, pentru că nu se ştie niciodată ce-ar putea lua un spărgător. Dacă a luat ceva personal, ne-ar putea ajuta să dăm de urma acestei persoane.

Nu mai avea rost să se contrazică. Edie se lăsă condusă la maşină, unde se aşeză, tăcută şi morocănoasă, pe bancheta din spate, după care rămase uitându-se pe geam. În vreme ce înaintau pe pod, cu luminile sale clipind în ceață, se cutremură.

— Îmi poți spune, începu Neeta, părând pentru prima oară nesigură, când anume te-ai mutat de-acolo?

Edie îşi cuprinse trupul cu brațele, cuibărindu-se mai aproape de portieră.

— Acum două săptămâni. Ne-am certat.

În timp ce se întorcea cu fața spre Neeta, surprinse în oglinda retrovizoare privirea şoferului care o urmărea cu atenție.

— Sunt sinceră, continuă Edie, pentru că n-am niciun motiv să nu fiu. Treceam amândoi printr-o perioadă nasoală şi ne certam des.

— Ceva anume care să provoace aceste certuri? interveni Neeta prompt.

Edie oftă.

— Banii, mai cu seamă. În Londra, am lucrat ca asistent executiv într-o firmă mare. Aveam un salariu decent. Dar de când ne-am mutat, acum doi ani, nu am mai reuşit să-mi găsesc ceva stabil. Lucram doar ca asistent virtual şi eram plătită cu te miri ce.

— Şi Jake? interveni iar Neeta. Jake scria scenarii de televiziune, nu-i aşa?

Edie ridică din umeri.

— Aşa este. Din când în când. E o chestiune dificilă, înțelegeți, să câştigi bani în mod regulat. De fapt, ne bazam pe venitul meu.

Îşi strânse mâinile în poală şi continuă:

— Lui Jake i-au fost refuzate câteva idei. I-a venit destul de greu după aia. L-a făcut să se simtă foarte frustrat.

Rămase tăcută câteva clipe.

— Ne certam şi din cauza casei.

— Ce-i cu casa? întrebă Neeta.

— Uram să locuiesc acolo.

— Chiar?

Neeta părea surprinsă.

— Dar fâşia aia de coastă este splendidă...

— Însă nu e nimic *acolo.* Nu se întâmplă nimic – şi mă simțeam blocată. Prinsă în capcană. Eu nu pot şofa, înțelegeți, din cauza afecțiunii pe care o am la ochi. Am unghiuri moarte.

— Şi totuşi, ați decis să cumpărați o casă în pustietate? întrebă şoferul, părând uluit.

— Nu am cumpărat-o, răspunse Edie. A moştenit-o Jake de la tatăl său. Eu nu am fost niciodată acolo înainte de-a ne muta. Jake mi-a zis că se află în Edinburgh.

Edie râse scurt, amar.

— Eram tare nerăbdătoare! Şi apoi am ajuns acolo şi mi-am dat seama că nu e deloc în Edinburgh. E mai degrabă la o oră de mers cu maşina de oraş – asta dacă poți şofa, desigur. Dacă nu poți, iei un autobuz şi un tren, durează o *eternitate.* Şi e cocoțată pe o faleză, fără niciun vecin, trebuie să mergi pe jos douăzeci şi cinci de minute ca să-ți cumperi lapte.

Se opri şi trase ezitant aer în piept.

— Sincer vă spun, am urât momentele petrecute acolo. Eu voiam să vindem, să folosim banii ca să ne cumpărăm altceva, ceva în oraş. Jake zicea că sunt egoistă, că mă aştept ca el să renunțe la casa tatălui său.

În buzunarul lui Edie bâzâi telefonul. Îl scoase şi se uită la ecran: o suna Lara.

— Trebuie să răspunzi? întrebă Neeta, aruncând şi ea o privire la ecran.

Edie clătină din cap.

— E o prietenă. Ei încă nu i-am spus. De fapt, se poate spune că n-am mai zis *nimănui.* Fraților vitregi ai lui Jake, familiei mele, însă restul – prieteni, colegi de muncă –, nici nu ştiu măcar de unde să încep.

Neeta se întinse după mâna lui Edie şi o strânse uşor.

— Putem discuta despre asta, dacă vrei. Te pot ajuta.

Se opri un moment înainte de-a adăuga:

— Mă gândesc doar pentru că i-ai pomenit pe frații vitregi ai lui Jake. Dar mă întrebam dacă ştii, Edie, de ce Ryan Pearce le-a spus paramedicilor că este fratele lui Jake? Ştiai că le-a spus aşa?

Edie o privi atent pe Neeta.

— Da, răspunse încet. Ştiam. N-a fost o minciună. Dacă la asta vă gândiţi. A zis-o... – glasul i se frânse – a zis-o într-un sens bun. Vorbeau aşa uneori, despre faptul că erau mai apropiaţi decât nişte prieteni, că erau fraţi.

Neeta dădu din cap gânditoare. Se uită câteva secunde pe geam, apoi reveni la Edie.

— Celălalt lucru pe care l-a spus a fost că „n-a intenţionat niciodată să-i facă rău” lui Jake. Ai idee de ce-a zis asta?

Edie îşi coborî iar privirea la mâinile rămase în poală, după care ridică din umeri.

— Presupun că a făcut-o deoarece... pentru că m-a lăsat să stau la el acasă, a părut că îmi ia partea. Şi că asta ar fi fost dureros pentru Jake. Ştiam amândoi, însă Ryan era şi prietenul meu, aşadar...

Se opri, apoi:

— Era complicat.

Maşina încetini, căci se apropiau de ieşirea spre drumul de coastă. Edie simţi un gol în stomac. Ridică mâna şi se prinse de mânerul de deasupra portierei atunci când maşina viră la dreapta. Îşi simţea faţa încinsă şi parcă îi venea greu să respire. Simţea privirea Neetei aţintită asupra sa, precum şi pe cea a şoferului, ambii urmărind-o cu atenţie în timp ce se apropiau de casă. Ambii aşteptând să vadă ce va face, cum va reacţiona. Era ca un animal prins în cuşcă.

— Edie, certurile tale cu Jake au devenit vreodată de natură fizică? întrebă Neeta.

Edie se uită la ea.

— *Poftim?* Nu! Cumva... staţi aşa, ce anume sugeraţi, mai exact?

— Nu că ai fi făcut ceva greşit. Ştim după înregistrările camerelor de supraveghere din clădirea lui Ryan că în acea dimineaţă n-ai părăsit apartamentul. Dar ne întrebam dacă nu cumva cineva căruia îi păsa de tine, care credea că eşti

în pericol, ar fi putut reacționa ca să te apere. Poate că n-a avut intenția să ducă lucrurile așa departe...

— Te referi la *Ryan?*

Lui Edie mai că-i venea să râdă.

— Nu m-ați ascultat deloc, nu-i așa? Ryan îl *iubea* pe Jake, îl iubea ca pe un frate. Şi da, eu şi Jake treceam printr-o perioadă dificilă, dar n-ar fi ridicat niciodată mâna asupra mea. Pur şi simplu nu era genul.

— Ce gen de om era? întrebă Neeta.

Edie îi zâmbi.

— Era loial. Vedea bunătatea din oameni. O vedea în mine. Mă iubea enorm.

Lacrimile începură să-i curgă iarăşi liber pe obraji. Neeta scoase un pachet de şervețele Kleenex din geantă şi i-l întinse.

— Nu-i plăcea că eu aduceam banii în casă – asta l-a deranjat mereu. Voia să aibă el grijă de mine – concepții de modă veche, dar aşa era el. Era încăpățânat. Şi mândru.

Îşi suflă nasul şi conchise:

— Poate că era şi puțin visător. Cu capul în nori.

Se şterse la ochi şi inspiră adânc.

— Trebuie să încetineşti, îi spuse şoferului, căci se apropie răspântia.

În timp ce maşina se clătina pe drumul de pământ, pulsul lui Edie începu să crească.

— E puțin mai încolo, adăugă femeia.

Acum se prinsese iar de mânerul de deasupra portierei, cu capul aplecat şi bărbia în piept.

— Edie, eşti bine? o întrebă Neeta. Te simți bine?

— Sunt bine, şopti ea.

Tocmai treceau de locul de unde o luase Ryan cu maşina în seara scandalului. Îi trimisese un mesaj în timp ce-şi făcea bagajul: *Te rog să vii acum, nu pot rămâne aici.* El ajunsese în mai puțin de o oră – pesemne că depăşise limita

de viteză tot drumul. În timp ce se urca în maşina lui, se întorsese să se uite la casă: Jake stătea în uşă şi o urmărea. Cu lumina în spatele bărbatului, ea nu-i putuse vedea chipul, dar acum şi-l imagina: durerea, suferința. Fusese ultima oară când privirea ei mai zăbovise asupra lui.

5

Când Edie văzuse prima oară casa de pe faleză, zisese că arată ca o toaletă publică.

Dacă ai încerca să-ți imaginezi o casă pe coasta din Fife, în minte ți-ar putea veni o căsuță de pescari demodată sau ceva plăcut şi modern, construit din lemn şi ardezie. Casa tatălui lui Jake era diferită, ridicată în anii 1970, o clădire atât de joasă şi de simplă, încât, pe măsură ce te apropiai pe drumul şerpuitor dinspre şosea, abia dacă o băgai de seamă. Fără ferestre pe partea dinspre uscat, doar un zid de cărămidă simplu, cu o uşă de lemn. Nu era chiar urâtă, ci complet banală.

Până păşeai în interior. Acesta nu era măreț – ci ponosit şi învechit –, însă partea din spate a casei era în întregime din sticlă. Din moment ce era cocoțată la nu mai mult de 20 de metri de marginea falezei, când păşeai înăuntru vedeai marea întinzându-se până la linia orizontului.

Astăzi totuşi, Edie era atrasă nu de apă, ci de pata întunecată ce murdărea podeaua de ciment lustruit. Se afla chiar în locul în care livingul deschis întâlnea bucătăria. Neeta păşi repede în fața ei, blocându-i vederea.

— Dacă ai nevoie de vreo pauză, îi spuse, anunță-mă.

Edie dădu scurt din cap.

— Hai să terminăm odată!

Edie şi Neeta porniră spre bucătărie, simțindu-se aiurea în costumele de protecție şi cu învelitorile de plastic pentru încălțăminte. Ocoliră oribila pată maronie scoasă în evidență

de lucarna din bucătărie, odinioară o adevărată atracție, dar acum mutilată de un enorm cuib de pescăruş. Edie privi în jur, deschizând şi închizând sertare şi dulapuri, după care verifică frigiderul. Totul părea normal. Merse în living. Pe peretele opus celui de sticlă, ale cărui panouri erau brăzdate de sare şi mizerie, se afla un şemineu hidos, în fața căruia era aşezată o sofa portocalie zdrențuită. Covoraşe străvechi zăceau împrăştiate pe jos; polițele ce încadrau şemineul conțineau câteva zeci de cărți broşate şi nişte DVD-uri.

Edie se uită la polițe şi apoi se întoarse cu fața spre geamuri. Arătă către uşa glisantă ce dădea în grădină, care era deschisă.

— Pe acolo... a intrat?

— Aşa credem, răspunse Neeta. Din spusele lui Ryan, uşa era deschisă când a ajuns el.

Edie încuviință.

— Jake lăsa tot timpul uşa deschisă. Îi plăcea să audă zgomotul mării. Şi spunea... – glasul îi tremură uşor – spunea că e perfect în ordine, pentru că oricum aici nu vine nimeni vreodată. Că doar nu venea nimeni să se plimbe prin preajmă.

Neeta făcu câțiva paşi spre uşă.

— Dar cărarea de pe coastă? întrebă ea, uitându-se la peticul de grădină plin de boschete de lângă casă. Nu se aventurează o grămadă de lume pe-aici?

Edie încuviință.

— Ba da, dar nu pe partea asta a casei. Cam la vreo 450 de metri spre sud, o bucată de faleză s-a prăbuşit în mare nu cu mult timp în urmă, aşa că acum se face un ocol. Cărarea se abate puțin în interiorul uscatului, prin spatele casei, apoi o ia spre şosea. De acolo vezi casa, dar probabil că n-ai s-o observi de fapt decât dacă te uiți cu atenție.

Neeta se mai apropie un pic, lipindu-şi practic nasul de sticlă.

— E periculos acolo?

Edie aprobă iar.

— Când e reflux, poți coborî pe plajă – chiar acolo, în dreapta, poți vedea cărarea. Dar trebuie să ai mare grijă, căci fluxul vine foarte repede. Şi de câte ori se dezlănțuie o furtună, se mai erodează puțin din faleză. Nu va dura mult până când tot locul va aluneca în mare.

Neeta o urmă pe Edie pe un hol ce ducea la un dormitor pentru oaspeți, unde se afla o canapea extensibilă şi un mic birou din lemn de pin înghesuit în colț.

— Biroul? întrebă Neeta.

— Camera de scris a lui Jake, răspunse Edie. Deşi, sinceră să fiu, adăugă ea în timp ce făcea câțiva paşi şi-şi aşeza mâinile pe scaunul gol, venea aici mai mult ca să se joace pe Xbox.

Se întoarse spre Neeta cu un surâs trist, ştergându-şi cu furie o lacrimă de pe obraz cu dosul palmei.

— Ăla e încă aici, spuse ea, arătând spre el. Singurul lucru care lipseşte e laptopul lui.

În capătul holului se afla dormitorul principal, mobilat cu un pat dublu, două noptiere şi un fotoliu străvechi plin cu haine. Camera părea mai rece decât restul casei. Edie se aşeză pe marginea patului rămas nefăcut şi trase pătura aproape, strângând-o la piept şi inspirându-i mirosul.

Neeta rămase tăcută în uşă, urmărind-o pe Edie cum plânge. După o pauză respectuoasă, îi ceru să se uite iar prin cameră, să meargă în baie şi să verifice şifonierele.

— Nu e nimic de luat de-aici! exclamă Edie, aruncându-i o privire plină de amărăciune. Nu *aveam* nimic; eram faliți. Nu-ți dai şi tu seama după cum arată locul ăsta? Nu aveam niciun obiect de artă, în afară de tablourile ieftine de pe pereți. Nu aveam vreun sistem audio scump... Totul e vechi, naşpa, luat la mâna a doua...

— Dar bijuterii?

Edie ridică mâna pentru a-i arăta Netei verigheta.

— Atâta tot.

Neeta încuviință.

— Totuşi, Jake purta şi el una?

Edie se încruntă la ea.

— Da, purta. La fel ca a mea, doar că a lui avea numele meu gravat pe interior, în timp ce a mea îl are pe-al lui.

O făcu să alunece de pe deget şi-o ridică pentru ca Neeta să se uite la ea.

În timp ce reveneau în living, Edie se opri dintr-odată în fața şemineului. Se uita la un spațiu aflat pe poliță, între sfeşnicul de alamă şi o fotografie alb-negru înrămată.

— Premiul, spuse ea, arătând spre locul rămas gol. Trofeul pentru cel mai bun scenariu primit de Jake, pe care îl ținea acolo.

Se întoarse spre Neeta şi adăugă:

— Avea numele lui pe el. Ceea ce-l face destul de remarcabil, nu?

6

Neeta venise mai devreme.

Înfăşurată într-un prosop şi lăsând stropi de apă pe parchet, Edie deschise uşa de la intrare.

— Ai zis la 10! protestă ea, dându-se la o parte pentru a o lăsa pe polițistă să intre. Nu e nici măcar 9 şi jumătate.

Neeta îi zâmbi.

— Îmi pare rău! spuse femeia, însă Edie avea impresia că nu-i pare rău deloc, ba chiar bănuia că Neeta sosise dinadins mai devreme.

De ce, totuşi? Ca să o prindă pe picior greşit? La şase zile după moartea lui Jake, Edie nu putea să doarmă şi încă încerca să-şi revină din şoc – nu putea fi niciodată sigură când gândea limpede şi când era paranoică.

O lăsă pe Neeta în bucătărie să prepare cafeaua, în timp ce ea merse în baie să se îmbrace. Dar când ieşi, auzi alt zgomot în capătul holului, în dormitor, încetişor, merse pe podeaua acoperită cu mochetă şi deschise uşa. Neeta era pe partea cealaltă a patului lui Ryan şi se uita la fotografia înrămată de pe noptieră.

— Nu cred că ai ce căuta aici, spuse Edie.

Neeta se întoarse spre ea.

— Scuze! spuse poliţista, zâmbind cu graţie. Îmi băgăm şi eu nasul.

După ce se întoarseră în living, se aşezară şi rămaseră cu faţa una spre cealaltă, în capetele opuse ale canapelei.

— Despre ce voiai să discutăm? o întrebă Edie.

Neeta părea totuşi să nu fie atentă. Se uita prin cameră de parcă era prima oară când o vede.

— Chiar e un apartament splendid, nu crezi?

Îi zâmbi iar lui Edie.

— Am mers de-atâtea ori pe strada asta şi mi-am ridicat privirea, zicându-mi „Uau!, ce loc în care să stai!”

Se opri, apoi:

— Scump, îmi închipui.

Edie încuviinţă.

— Da, presupun că e. Ryan lucrează în domeniul capitalului de risc. Se descurcă foarte bine.

Urmări privirea Neetei plimbându-se prin cameră şi admirând fotoliile adânci, în nuanţe aurii, draperiile de mătase de la geamuri şi picturile scumpe de pe pereţi.

— Şi a avut şi părinţi bogaţi, se trezi spunând. Mereu i-au plăcut lucrurile drăguţe.

— Văd şi eu, replică Neeta, luând o gură de cafea. Şi asta nu făcea lucrurile un pic... în fine, înţelegi – un pic *dificile* între voi? Cu Ryan atât de înstărit, în timp ce tu şi Jake vă cam chinuiaţi?

— Nu chiar, răspunse Edie, întorcându-şi fața de la Neeta preț de câteva secunde.

Îşi proiectă în minte ziua în care ea şi Jake veniseră pentru prima oară în vizită la Ryan în acest apartament, expresia lui Jake când văzuse cât de impresionată se arătase ea.

— Nu prea discutam despre aşa ceva.

Neeta mai luă o înghițitură, apoi îşi lăsă cana înapoi pe măsuță şi se întoarse spre Edie pentru a o privi drept în ochi.

— Edie, ştii dacă Jake avea datorii? Ştim că există o mică ipotecă pe casă, dar în afară de asta – există posibilitatea să fi împrumutat bani?

— O mică ipotecă? repetă Edie. Corect. Desigur.

Habar n-avea.

— Nu cred... Nu, nu aveam nicio datorie. Alte datorii.

— Jake ți-ar fi spus dacă ați fi avut?

Edie se îmbujoră toată. De bună seamă că pentru Neeta fusese evident că habar n-are de ipotecă.

— Aşa aş fi zis, da.

— Dar nu eşti sigură?

Edie oftă, frecându-se cu pumnii la ochi ca un bebeluş somnoros. Pur şi simplu nu avea energia necesară să rămână în gardă.

— Ți-am spus deja că era mândru. Şi că lucrurile mergeau prost între noi, aşa că...

Se opri. Se gândi iar la ultima lor ceartă, când îl numise ratat. Normal că nu i-ar fi zis că împrumutase bani! De ce să-i arate şi alte dovezi ale eşecului, pe care să le folosească împotriva lui?

Edie îşi dădu seama că Neeta o urmăreşte, aşteptând-o să dezvolte subiectul.

— Chestia e, spuse ea, că el s-a descurcat foarte bine la începutul carierei. Abia împlinise douăzeci de ani când i-a

fost adaptat primul scenariu – nu pentru televiziune sau ceva de genul. Era un mic film indie, dar a rulat la câteva festivaluri. Ba chiar a primit şi un premiu pentru el – premiul care acum a dispărut.

Se ridică în picioare şi continuă:

— De fapt, există o poză pe care ți-o pot arăta. Ryan are una înrămată pe undeva.

Pe o poliță de lângă şemineu se aflau câteva fotografii mici înrămate. Edie alese una şi-o aduse ca să i-o arate Neetei. Fusese făcută în seara în care filmul avusese premiera la London Indie Film Fest, iar în ea apărea un Jake triumfător ce îşi ținea strâmb premiul, în timp ce Ryan sărea în sus, aparent încercând să i-l ia din mână. În vreme ce îi întindea Neetei poza, Edie se trezi cu ochii plini de lacrimi.

— Au fost atât de fericiți în seara aceea! Lui Ryan îi tot ardea de glume, ca de obicei... Mereu glumea pe seama faptului că întorsătura de situație din film era ideea lui, deci ar fi trebuit să primească şi el un soi de mulțumire.

— Şi aşa e?

Neeta ridică privirea din poză spre Edie, cu o sprânceană arcuită.

— Despre ce e vorba? adăugă, revenind la poză. În scenariu.

— E despre un bărbat acuzat pe nedrept în urma unei întâlniri ce se sfârşeşte printr-un viol. O chestie despre practici sexuale, numită *Fără furie.* Ca „în iad nu există furie...”

— Mai mare decât cea a unei femei răzbunătoare, termină Neeta citatul, cu ochii ațintiți tot la poză. Care e întorsătura de situație?

— Că el nu e nicidecum acuzat pe nedrept. Ci doar face pe toată lumea să creadă că este. Şi scapă nepedepsit.

Neeta ridică iar privirea.

— Pare destul de întunecat.

Edie se uită în altă parte, simţindu-se dintr-odată inconfortabil sub privirea insistentă a Neetei.

— Păi, da, cred că... e un thriller destul de înfricoşător. Deci normal că e întunecat. Aşa şi trebuie să fie.

Neeta se ridică în picioare, se apropie de poliţă şi aşează poza la locul ei. Luă altă fotografie şi i-o arătă lui Edie.

— Ce drăguţ arătaţi cu toţii! zise cu un zâmbet.

În poză, Edie, Jake şi Ryan stăteau pe şezlonguri într-o grădină micuţă, cu toţii foarte bronzaţi şi rânjind la cameră.

— E acasă la noi, în Streatham, răspunse Edie. Acolo am locuit înainte de-a ne căsători. Aveam doar un apartament micuţ, cu două dormitoare, la parter. Stăteam mereu toţi trei călare unul peste altul, dar am fost tare fericiţi acolo!

— Toţi trei?

— Ryan locuia cu noi pe atunci.

— Imediat după ce v-aţi căsătorit? întrebă Neeta, aruncându-i o privire ciudată.

— O scurtă perioadă. Se...

Edie nu se putu abţine să nu roşească. Se simţi furioasă pe propria persoană. De ce oare se simţea jenată din cauza aia? Doar nu fusese nimic *nepotrivit.*

— Tocmai se despărţise de cineva, cred. Chiar nu-mi mai amintesc detaliile. N-a durat mult.

Îşi coborî privirea în podea.

— În fine, eram fericiţi. Toţi trei.

Edie simţea privirea Neetei aţintită asupra sa în vreme ce poliţista se întorcea pentru a se aşeza alături de ea pe canapea.

— Pesemne că v-a fost greu, să locuiţi aşa, împreună. Îmi închipui toate discuţiile...

Edie îşi feri privirea.

— Nu chiar.

— Niciodată?

— Păi, îşi făceau unul altuia concurenţă, Jake şi Ryan – aşa stătuseră mereu lucrurile, de când eram copii. Cine aleargă mai repede, cine se caţără mai sus, cine înscrie mai multe goluri. Când am mai crescut, s-a ajuns la cine termină mai repede maratonul, cine face mai multe flotări... chestii de băieţi.

Edie îşi azvârli papucii cât colo şi-şi strânse picioarele sub ea în timp ce se lăsa cu spatele pe braţul canapelei.

— Nimic serios, aşadar?

Edie expiră zgomotos printre buzele strânse.

— De ce mă întrebi chestiile astea? Nu, nu se certau prea des! Poate atunci când eram copii. Odată, n-au vorbit unul cu altul vreo câteva luni. Ceva legat de-un aparat foto – Jake i-l stricase pe-al lui Ryan.

Deja simţea cum se înroşeşte iar, aşa că întoarse capul.

— Sau ceva de genul.

Neeta se mută ceva mai aproape de Edie.

— Edie, motivul pentru care te întreb aceste lucruri este că atunci când au venit poliţiştii să îţi spună că Jake fusese omorât, primul lucru pe care l-ai făcut a fost să-i întrebi dacă avusese loc o confruntare. Acum, tu ştiai că Ryan plecase acolo, la casă, aşa cum proceda în fiecare dimineaţă de joi. Aşa că voiam să aflu – ce te-a făcut să crezi că avusese loc o confruntare?

Edie se dezlipi de mânerul canapelei pentru a sta mai dreaptă.

— Ce *e* asta, mai precis? se răsti ea. Acum mă interoghezi?

— Nu, răspunse Neeta pe un ton egal. Încerc doar să înţeleg de ce credeai că Jake şi Ryan s-ar fi putut lua la bătaie.

— De ce discutăm despre asta? întrebă Edie. Prima oară mi-ai zis că a fost un jaf, apoi m-ai întrebat despre datorii,

acum mă întrebi despre Ryan... Sugerezi cumva că acum crezi că n-a fost de fapt un jaf?

Edie simțea că propriul glas devine mai puternic, mai ascuțit.

— Prima noastră impresie a fost că e vorba de un jaf, răspunse Neeta cu grijă, însă au trecut deja şase zile de la începerea anchetei şi tot n-am descoperit niciun indiciu al unei pătrunderi prin efracție. N-a fost forțată nicio încuietoare, n-a fost spart niciun geam, televizorul şi Xboxul sunt încă la locul lor. Am găsit portofelul lui Jake, în care se aflau şaizeci de lire, în buzunarul din interiorul jachetei lui.

Edie oftă şi se îndoi de mijloc, proptindu-şi fruntea în palme.

— Dar nici nu era nevoie să forțeze ceva! Uşa era deschisă. Şi poate că pur şi simplu nu i-au descoperit portofelul. Cum rămâne cu premiul? Cel la care doar ce ne-am uitat?

Neeta îşi drese glasul.

— Chestia e... începu ea, iar Edie îşi dădu seama din tonul Neetei că n-avea să-i placă deloc ce urmează. Până acum nu ți-am explicat, pentru că n-am vrut să te supăr, însă premiul nu lipseşte.

Edie rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Criminaliştii noştri l-au luat din casă în ziua atacului. Am făcut nişte teste. Credem că premiul a fost arma crimei.

— O, Doamne!

Chipul lui Edie se boți de tot şi-şi îngropă iarăşi fața în palme.

— Până acum, criminaliştii n-au descoperit decât trei seturi de amprente pe el. Pe ale lui Jake şi pe-ale tale, şi, desigur, pe ale lui Ryan.

Edie îşi smuci iar capul în sus.

— De ce „desigur, ale lui Ryan”?

— Păi, răspunse Neeta, urmărind cu atenție chipul lui Edie, ştim că a pus mâna pe premiu. L-a ridicat, spunea el, când a mişcat trupul lui Jake. De fapt, îl ținea în mână atunci când au sosit paramedicii. Părea aproape...

— Aproape...?

— Aproape reticent să-i dea drumul, aşa s-au exprimat ei.

7

Apelul o smulse cu brutalitate din somn.

Sări în capul oaselor, aproape căzând de pe canapea. Lumina strălucitoare a soarelui pătrundea prin geamuri. Aruncă o privire la ceasul de deasupra şemineului – de bună seamă că nu ațipise mai mult de un sfert de oră. Telefonul se opri din sunat. Apoi o luă de la capăt.

Pentru numele lui Hristos!

Tot ce voia era să doarmă. Întinse mâna şi luă telefonul de pe măsuța de cafea. Era tot Lara.

— Alo?

— Edie!

Glasul adânc, gutural, al prietenei sale era plin de uşurare.

— În sfârşit! Mi-am făcut griji pentru tine!

— Ştiu. Îmi pare rău, dar…

— Nu, n-are de ce să-ți pară rău, nu fi prostuță! Eşti bine? Normal că nu eşti bine. Pot să vin să te văd?

— Lara, sunt epuizată, nu prea dorm…

— Ascultă, am să trec pe-acolo şi am să-ți pregătesc o ceaşcă de ceai, apoi am să o şterg iar, bine? N-o să rămân. Îți aduc ceva? Mâncare, de băut…?

Edie aruncă o privire la sticla de whisky aproape goală de pe raftul de sus al dulapului cu băuturi al lui Ryan.

— O sticlă de whisky, Lagavulin?

Abia trecuse de ora 4 după-amiaza când ajunse Lara, însă Edie tot insistă să desfacă sticla.

— Am avut o zi oribilă, începu ea, mutându-se cu un aer amărât înapoi în cuibul pe care şi-l făcuse pe canapea şi trăgându-şi păturile în jurul corpului. Am fost luată la întrebări de această femeie, de această *agentă de legătură cu familia,* cită ea cu degetele îndoite în aer. Ea ar trebui să mă țină la curent cu ce se întâmplă, însă am senzația că nu face decât să sape după mai multe informații.

Lara, impecabilă ca de obicei, într-un costum negru elegant şi tenişi roşu-deschis, cu părul brunet strâns la spate într-o coadă ridicată spre creştet, se aşeză pe fotoliu, cu spatele la geam. Se apleacă în față, cu coatele pe genunchi.

— Dar n-au cum să creadă că *tu* ai fi implicată...

— Nu, nu cred. Nici măcar nu mai sunt sigură ce cred ei. Mai întâi, au spus că a fost vorba de un jaf, apoi au început să vorbească despre datorii, însă... of, nu mai ştiu! Nu mai gândesc cum trebuie. Nu mai *pot* gândi cum trebuie, căci sunt prea obosită. Şi tot timpul mă simt al dracului de vinovată.

Lara închise ochii câteva secunde.

— Pentru că n-ai fost acolo, vrei să zici? Pentru că...

— Pentru că am fost *aici.* Cu Ryan.

Lara nu zise nimic preț de câteva clipe.

— Când zici cu Ryan, doar nu vrei să...

— Nu, nu aşa, nu. Aş vrea doar... Aş vrea să pot jeli aşa cum trebuie, înțelegi? Să fiu supărată într-un mod normal.

Lara se îndreptă de spate, oferindu-i lui Edie un surâs trist.

— Eu nu cred că jalea este vreodată firească. Simți ce simți. Întotdeauna este complicat.

Edie aprobă din cap. Își goli paharul și se apleacă să-și mai toarne unul.

— Nu mă judeca, ceru ea, aruncându-i Larei o privire.

Lara ridică palmele.

— Edie, eu aș fi ultima persoană de pe lumea asta care să te judece.

Edie mai luă o gură de whisky ce avu darul s-o încălzească, bucurându-se un moment de efectul plăcut de amorțire pe care i-l oferea. Observă cum, pe sub poleiala exterioară, Lara părea și ea cam obosită.

— Tu ești bine? Pari cam...

— Vlăguită? zâmbi Lara. Mda, am lucrat întruna. Am un proiect important la care tot muncesc de o eternitate. A fost un proiect de suflet, dar în sfârșit pare că am ajuns la capăt.

Edie încuviință, ușurată să mute câteva secunde atenția de la propria persoană. O îmboldi pe Lara să vorbească mai mult despre firma ei, StoryTime. Era un soi de afacere cu podcasturi și audiobookuri, unde oamenii își puteau face abonament ca să asculte povești originale depănate de-a lungul mai multor zile.

— Chestia inteligentă e, continuă Lara, că poți citi aceste povești și pe o tabletă sau pe un telefon mobil, apoi să treci la varianta audio; depinde dacă alergi, șofezi sau stai acasă pe canapea. Avem de toate – povești pentru plimbăreți, povești pentru exploratori, povești de groază de spus în jurul focurilor de tabără, povești pentru romantici... genul ăsta de lucruri. În fine, suntem aproape gata să facem teste pe public. Iar apoi sperăm să-i dăm bătaie și să avem totul gata pregătit pentru la toamnă. Îți trimit un link dacă vrei. O perioadă de probă gratuită.

Edie încuviință, apoi mai luă o înghițitură din pahar și se adânci și mai mult în canapea.

Lara îşi lăsă capul într-o parte, uitându-se îngrijorată la ea.

— Eşti epuizată, zise, ridicându-şi geanta de la picioare. Cred că ar trebui să te las în pace.

— Nu! protestă Edie, căci alcoolul o făcea să se bucure de prezența altcuiva. Mai stai puțin! Te rog, povesteşte-mi şi altceva – orice. Mai ai de gând să participi la ultramaraton? Te mai antrenezi?

Alergatul reprezenta o limbă comună pentru Lara şi Edie, lucrul care le făcuse să încropească o legătură de la bun început. La o lună sau două după ce Edie şi Jake se mutaseră în Scoția, Edie se înscrisese într-un club de alergat pentru a încerca să cunoască oameni. O remarcase pe Lara – înaltă, cu picioare lungi şi foarte rapidă – încă de la primul tur. Rămânând cu ochii ațintiți la logoul cu Maratonul Londrei de pe maioul de alergare al acelei femei înalte, Edie încercase să țină pasul cu ea. Dar nu reuşise. Însă după turul acela, femeia înaltă – Lara – fusese prima persoană care o salutase. Era deschisă şi prietenoasă, deşi, se gândea Edie uneori, nițel cam pasionată câteodată. Fusese prima şi singura prietenă din Edinburgh a lui Edie, până când Ryan se mutase şi el de la Londra.

Lara sporovăia despre programul ei de antrenament când Edie auzi afară un zgomot care-o făcu să tresară. Lara se întrerupse, cu sprâncenele ridicate.

— Care-i treaba?

— Nimic, doar...

Edie se aplecă, lungindu-şi gâtul ca să vadă uşa de la intrare.

— Am auzit ceva. Credeam că poate...

— Poate?

— Poate Ryan a ajuns mai devreme.

Se lăsă pe spate în canapea, ascultând totuşi cu atenție, în timp ce mai sorbea o dată din pahar.

— Şi ar fi o problemă? o întrebă Lara.

Edie îşi rupea o unghie cu dinții.

— Nici el nu e într-o dispoziție plăcută. Adică, *evident* că nu are cum să fie. L-a pierdut pe Jake, şi el e cel care l-a găsit. Dar felul în care se comportă, nu e... *normal.* Insistă să meargă în continuare la serviciu, că nu-şi poate lua deloc liber, dar apoi se întoarce acasă şi e plin de furie, sensibil, aproape... panicat? Tresare când aude zgomote puternice. S-a panicat tot când am trântit uşa din greşeală acum câteva zile... Presupun că ai dreptate – jalea este un lucru complicat.

Lara încuviință gânditoare.

— Mda, dar nu e în regulă să se supere pe tine.

— Nu, e bine, e *bine,* rosti Edie cu amărăciune. Dar chiar simt că e stânjenit de prezența mea aici, că ar prefera să fiu în altă parte. Şi e dureros, pentru că *simt* că am avea mai mult ca oricând nevoie unul de altul.

Clătină din cap înainte să adauge:

— Nu ştiu – poate că exagerez şi eu. Sunt prea sensibilă, paranoică...

Îşi goli paharul şi se aplecă să-şi mai toarne unul.

— Edie...

Lara îşi muscă buza.

— Ai zis că nu judeci, da?

Lara încuviință iar.

Edie se lăsă la loc pe spătar, încrucişându-şi picioarele în față, şi mai luă o înghițitură prelungă.

— Chestia cu Ryan e că nu face față bine eşecurilor. Nu prea ştie cum să le încaseze.

— Eşecuri? se încruntă Lara.

— Aşa va vedea el situația. N-a zis prea multe, dar îl cunosc pe Ryan – va considera că şi-a lăsat baltă prietenul, că l-a dezamăgit. Şi că l-a rănit adânc pe Jake fiindcă mi-a

luat apărarea, deşi lucrurile nu stau chiar aşa. Doar că e foarte complicat totul, şi mă tot gândesc...

Lui Edie i se frânse glasul.

— Mă tot întreb de ce. Ce-am făcut ca să merităm asta? Suntem oameni cumsecade. Nu merităm aşa ceva.

Lara se ridică brusc în picioare ca să deschidă geamul.

— E înăbuşitor aici, nu crezi?

Câteva secunde, rămase în fața geamului deschis, uitându-se la lumina blândă a amurgului.

— E mai bine aşa, spuse încet, aproape doar pentru sine.

În spatele ei, Edie îşi goli paharul şi se cuibări înapoi pe canapea, trăgându-şi pătura până la bărbie.

Pentru a doua oară în aceeaşi zi, Edie fu trezită brutal din somn. Acum lumina soarelui nu se mai strecura deloc prin fereastră. Camera era învăluită în beznă. O clipă sau două, rămase întinsă pe canapea ascultându-şi bubuiturile năvalnice ale inimii. Nu-şi amintea când îşi luase la revedere de la Lara – pesemne că adormise pur şi simplu. Îşi amintea whiskyul. Acum îi simțea şi efectele, căci îi bubuia capul şi avea gura uscată. Aruncă pătura cât colo şi se căzni să stea dreaptă. Dând frenetic din mâini, încercă să nimerească veioza din stânga, dar la fel de bine ar fi putut fi şi oarbă în întunericul ăla.

O cuprinse un val de greață, silind-o să rămână nemişcată câteva momente. Se uită drept înainte şi, deşi nu vedea nimic, avu senzația că nu mai e singură, că mai era cineva în cameră. Poate că adormise şi Lara alături de ea? Dintr-odată, simți mişcare, iar în clipa următoare se lumină totul. Pe fotoliul de vizavi stătea Ryan, cu mâna pe comutatorul veiozei, uitându-se la ea.

— Isuse! țipă Edie, ferindu-şi ochii de lumina puternică. Ryan, ce m-ai speriat!

Ryan nu zise nimic. Expresia îi era goală, iar ochii, sticloşi. Femeia îşi dădu seama că e beat.

— Eşti bine? şopti, dar el tot nu zicea nimic. Ryan, ce s-a întâmplat? Începi să mă sperii...

— Micuța ta prietenă, răspunse el în final, a venit la birou la mine.

Edie clipi greoi, trecându-şi mâna prin păr.

— Prietena mea? Cine, *Lara?*

Bărbatul clătină lent din cap, fără să o slăbească din priviri.

— Cealaltă micuță prietenă a ta. Polițista. Ea şi încă doi amici de-ai săi şi-au făcut apariția la mine la birou, târându-mă practic afară de-acolo. În fața întregii firme.

— Poftim? De ce? Dumnezeule, Ryan, habar n-am avut...

— De ce? Tu să-mi spui, E!

Nu se mişcă, dar glasul îi deveni mai puternic:

— Tu să-mi spui de ce brusc par să fiu suspectul principal în toată această tărăşenie?

— *Suspectul principal?*

Edie îşi simțea inima în gât.

— Nu, Ryan, eu nu le-am zis nimic, n-am...

— Voiau să afle din ce cauză m-am certat cu Jake în dimineața aia. Voiau să ştie dacă ne-am certat din cauza filmului lui Jake. Dacă eram invidios pe succesul lui Jake!

Râse – un sunet neplăcut, plin de amărăciune.

— Iar apoi au vrut să afle dacă ne-am certat pentru *tine.*

Buzele lui Ryan se răsfrânseră într-un surâs urât, plin de malițiozitate.

— Asta le-ai spus? Că ne-am luptat amândoi toată viața pentru atenția ta?

— Normal că nu le-am spus aşa ceva, răspunse Edie, simțind lacrimi înțepătoare. Nu le-am spus niciodată că v-

ați certat din cauza mea. Nu le-am spus deloc că v-ați certat. Am pomenit de film, însă doar în treacăt. Nici măcar nu știu de ce-am adus vorba...

Ryan se ridică în picioare, clătinându-se nițel când o făcu.

— Nu, nici eu. Dar un lucru îl știu totuși, rosti el în timp ce pornea spre dormitor. Vreau să pleci.

— *Ryan...*

Edie începu să plângă.

— Edie, vorbesc serios.

Se întoarse cu fața spre ea și acum disprețul dispăruse cu totul. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

— Nu te vreau aici. M-ai înțeles? Nu te mai vreau deloc prin preajmă.

8

După ce Ryan plecă la culcare, Edie stinse lumina și rămase trează în întuneric, încercând să-și domolească bătăile inimii. Pesemne că în cele din urmă adormise, căci atunci când se trezi, afară era lumină și apartamentul era învăluit de liniște, neclintit într-un mod care-i dădea de înțeles că Ryan plecase la muncă. Se ridică, își luă un pahar cu apă de la bucătărie și înghiți două pastile de paracetamol. Trase draperiile și descoperi că priveliștea dispăruse. Negura – o ceață deasă dinspre mare – dăduse năvală, acoperind orașul cu o pătură albă.

Își făcu o cană de cafea și se întoarse pe canapea, iar când se așeză observă pe măsuță un plic care-i purta numele, alături de o bucată de hârtie împăturită. Luă mai întâi hârtia, o desfăcu și citi biletul:

> *N-am vrut să te trezesc! Sper că ai dormit bine. Te sun mâine xoxo*

Probabil că îl lăsase Lara ieri. Aseară nu-l văzuse, însă nu era deloc surprinzător, având în vedere ce se întâmplase. Luă apoi plicul. Înăuntru se afla alt bilet:

Scuze pentru aseară! Eram supărat. Dar chiar cred că avem nevoie de spațiu ca să jelim. Poarte c-ar fi mai bine dacă ți-ai găsi alt loc în care să stai o vreme?? Rx

Edie se mai înveseli puțin, doar ca să se prăbuşească iar. Sperase că Ryan se va răzgândi complet – la urma urmelor, unde se aştepta să plece? Doar nu la casa de pe faleză, nu? Luă o înghițitură de cafea şi simți aproape imediat un val de greață.

Fugi la baie, se lăsă în genunchi şi prinse vasul de toaletă cu ambele mâini. Icni cu putere. Nimic. Rămase în genunchi acolo, tristă, îmbrățişând veceul, suspinând încet şi strângând din ochi pentru a-şi reține lacrimile. Când îi deschise iar, zări ceva. Ceva metalic scânteind pe fundul veceului. Îşi vârî brațul în apă şi degetele i se strânseră în jurul unui mic obiect de metal.

Câteva secunde, rămase pe podea, cu inima bubuind şi cu apa picurându-i de pe mână. Se holba cu gura deschisă, fără să-i vină a crede, la banda îngustă de aur dintre degete, cu propriul nume gravat pe interior. Verigheta lui Jake.

Dar n-avea niciun sens. Jake nu mai trecuse pe-acasă pe la Ryan de săptămâni bune – cel puțin de o lună. N-avea cum să fi fost aici în tot acest timp. Poate, se gândi ea, paramedicii îi dăduseră verigheta lui Ryan ca s-o păstreze. Dar apoi, ce? Uitase de ea? *O aruncase în toaletă?* Chiar şi în starea în care fusese aseară, lui Edie îi venea greu să creadă că Ryan ar fi făcut aşa ceva.

Cu gândurile roindu-i prin minte, îşi aduse aminte de dimineața precedentă, când Neeta îşi băgase nasul aiurea, scotocind prin dormitorul lui Ryan. Neeta folosise baia – dar

ce însemna asta? Că Neeta încerca să-i *înscenezе* crima lui Ryan? Sau – Edie simți imediat un nod în stomac – că Neeta încerca să i-o înscenezе *ei?* Apoi, aici fusese şi Lara, nu-i aşa? Şi folosise şi ea toaleta. Dar cum Dumnezeu să facă Lara rost de verigheta lui Jake? Lara nu-l mai văzuse de luni bune.

Se comporta prosteşte. Devenea iar paranoică. Sau poate nu?

Se aşeză pe plăcile de gresie reci din baie şi, în timp ce se zgâia la verigheta lui Jake, Edie deveni conştientă de un țârâit, care încetă şi apoi se repetă, din nou şi din nou. Soneria. Poştaşul, probabil. Se simți tentată să-l ignore, dar cum suna în continuare, nu mai rezistă. Se ridică anevoie în picioare, se spălă iute pe mâini, îşi aruncă nişte apă pe față şi merse în hol, unde apăsă interfonul.

— Edie?

Era Neeta.

Cu inima bubuindu-i în piept, Edie deschise gura ca să zică ceva, dar se trezi că rămăsese fără cuvinte.

— Edie? Sunt Neeta Badami.

— Momentan nu pot vorbi, sunt...

— Edie, poți să deschizi, te rog?

Edie inspiră adânc.

— Nu, nu pot. Nu mă simt bine, sunt...

— Edie, trebuie să venim să vorbim cu tine.

Glasul Neetei era ferm, ca al unei profesoare.

— E important. Va dura doar un minut, dar trebuie să vorbim chiar acum.

Edie apăsă butonul care descuia uşa de jos. Deschise şi uşa apartamentului, prinzându-se strâns cu mâna dreaptă de toc, pentru sprijin. În mâna stângă strângea verigheta lui Jake. Le ascultă paşii urcând pe scări. Părea să fie un grup numeros – o adevărată armată care se apropia tropăind de

ea. Simți brusc imboldul să fugă, dar n-avea încotro să se ducă, niciun ascunziș.

Neeta își făcu apariția, cu o expresie solemnă, urmată de doi polițiști în uniformă. Deci nu o armată, ci doar trei persoane. Edie își strânse și mai bine cămașa de noapte în jurul trupului. Se clătina în prag, amețită.

— Ce este? îi întrebă. Ce e atât de important?

— Putem intra un minut?

Edie păși docil în spate. Agenții trecură pe lângă ea, mergând în bucătărie, unde unul dintre ei așeză ceva pe blat înainte să se îndepărteze. Neeta o luă pe Edie de braț și o conduse în bucătărie, iar aceasta se sprijini de ea, înspăimântată, deși nu știa de ce. Acolo, pe blatul de marmură, se aflau două pungi de plastic transparent, iar în interiorul lor erau un telefon mobil și un laptop.

— Recunoști vreunul dintre aceste obiecte? o întrebă Neeta.

Edie își simți picioarele începând să tremure. Încuviință.

— E laptopul lui Jake, răspunse ea. Abțibildul – Warp Speed Films – e al lui. Mobilul... n-am cum să fiu sigură, dar pare al lui.

Simți cum strânsoarea Neetei din jurul brațului slăbește.

— Unde le-ați găsit?

— În tomberonul comun, răspunse Neeta, la capătul drumului. Unul dintre locatari a anunțat că le-a văzut acolo dimineață. I s-a părut neobișnuit ca asemenea obiecte să fie aruncate la gunoi.

Lui Edie i se învârtea capul.

— Tomberonul... chiar... chiar din capătul drumului?

La nici cincizeci de metri de ușa casei lui Ryan.

— Nu eu le-am pus acolo, zise ea. Jur pe Dumnezeu că nu eu le-am pus!

Neeta aprobă din cap.

— Nu, nu credem că le-ai pus tu, Edie, răspunse polițista.

— Atunci... *Ryan?*

Un suspin o înecă pe Edie cu totul. Se clătină în vreme ce picioarele i se transformau parcă în jeleu. Cineva – unul dintre bărbații în uniformă, cel mai probabil – o prinse înainte să atingă podeaua din bucătărie. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte să leşine fu pocnetul scos de verigheta lui Jake atunci când atinse lespezile de piatră după ce i se rostogoli din mână.

Partea a II-a
NOIEMBRIE

9

Şi a mai rămas doar unul.

Aproape toată viața lui Edie, fuseseră doar ei trei – Jake, Ryan şi ea. Înainte de Jake, înainte de Ryan, Edie fusese mereu singură. Iar acum era iarăşi singură: singură şi plină de teamă.

Baierele sacoşelor de cumpărături îi tăiau dureros palmele în timp ce străbătea cât putea de repede kilometrul ce despărțea stația de autobuz de cărarea către casa de pe faleză. Era foarte frig şi lumina începea să se împuțineze, în timp ce inima îi bătea tot mai repede. Noaptea, nu se vedea absolut nimic – nu-şi permitea să rămână afară după lăsarea întunericului.

Se mutase înapoi la casa de pe faleză în urmă cu o lună. N-avusese de ales: după ce Ryan fusese arestat şi acuzat de uciderea lui Jake, Edie rămăsese în apartamentul lui până expirase contractul de închiriere. Ea cu siguranță nu-şi

permitea chiria lui, iar încercările de-a vinde casa de pe faleză eşuaseră toate. Câțiva potențiali clienți veniseră să o vadă, dar nu primise nicio ofertă. „Încearcă iar în primăvară”, o sfătuise agentul imobiliar. „Nimeni nu vrea să cumpere o casă întunecoasă.” Nu spusese că nimeni nu vrea să cumpere o casă singuratică de pe o faleză măcinată de eroziune al cărei fost locatar fusese omorât cu brutalitate chiar acolo. Dar Edie înțelesese.

Momentan, era blocată aici, singură în bezna tot mai densă. Pe scurt, casa se afla la trei kilometri de cel mai apropiat oraş, dar odată cu lăsarea întunericului, la fel de bine s-ar fi putut afla şi la capătul lumii. Cu terenuri împădurite la nord şi la sud, fără niciun semn de viață vizibil, în afară de câteva vase tăcute ce treceau când şi când pe mare. Fără lumină sau zgomote – fără petreceri lăsate cu beții sau râsete de elevi. Era doar vântul prin brazii din spatele casei, valurile care se spărgeau de stânci şi țipetele neobosite ale pescăruşilor.

Parcă şi problemele se țineau scai de Edie. O aşteptau în prag atunci când izbi cu umărul uşa de la intrare – corespondența de azi lăsată peste cea de ieri. Majoritatea plicurilor erau facturi pe care nu-şi permitea să le achite. Păşi peste teanc, aprinse luminile şi porni căldura, apoi se apucă să aşeze puținele cumpărături. Aerul care făcea să zornăie țevile o călca pe nervi.

După ce aranjă cumpărăturile, se aşeză la masa din bucătărie şi-şi verifică e-mailurile, sperând să fi primit vreun răspuns la joburile la care se înscrisese. Dar nu primise nimic – absolut nimic în afară de spam şi de reclame, inclusiv un mesaj de la StoryTime, firma Larei, care-i oferea o perioadă de probă gratis.

Edie îşi închise laptopul cu un pocnet şi îşi adună tot curajul care-i mai rămăsese pentru a înfrunta corespondența fizică. Sortă plicurile, punându-le deoparte

pe cele cu „notificare finală”. Avea o scrisoare de la tribunal, care o informa că data procesului lui Ryan era stabilită peste trei luni. Şi mai avea o scrisoare ştampilată cu „HMP[1] Edinburgh”.

Edie deschisese primele scrisori trimise de Ryan. Citise în fiecare rând disperarea lui, faptul că nu-i venea să creadă că ea putea să-l considere vinovat de uciderea lui Jake. Se chinuise să-i citească mesajele în care o implora să vină să-l viziteze şi, după ce se gândise îndelung, începuse să se pregătească pentru o vizită.

Atunci intervenise Neeta.

— Edie, înainte să mergi să-l vezi, o avertizase ea, cred că trebuie să te gândeşti la fapte.

Femeia îi spusese că aveau un dosar foarte solid împotriva lui Ryan, atât din punct de vedere al dovezilor criminalistice, cât şi al motivului. Nu mai aveau niciun alt suspect. Ryan încercase să arate către altcineva. Făcuse nişte acuzații nebuneşti la adresa unei femei misterioase, al cărei nume nu şi-l amintea. Dar pur şi simplu nu exista nimic care să sugereze că mai era şi altcineva implicat.

Neeta îi prezentase lui Edie un dosar întocmit pentru caz. Dosarul scosese la iveală, spre groaza lui Edie, că nu-l cunoscuse absolut deloc pe Ryan. Că nici pe Jake nu-l cunoscuse de fapt. Că o mințiseră amândoi, că îi trădaseră încrederea ani de-a rândul. Era ca şi cum cei doi duseseră o viață paralelă, despre care ea nu ştiuse nimic.

În primul rând, habar n-avea câte datorii strânsese alături de Jake. Acesta împrumutase în mod regulat sume mari de la Ryan, începând din momentul în care avuseseră primele probleme financiare. Din e-mailurile pe care le schimbaseră cei doi, se părea că după ce Jake moştenise

---

[1] Her Majesty’s Prison, Sistemul penitenciar britanic *(N. t.).*

casa, Ryan începuse să întrebe când va primi înapoi o parte din bani. Niciunul dintre ei nu pomenise față de Edie ceva legat de asta.

Nici despre faptul că Jake încercase de la bun început să-l convingă pe Ryan să nu se mute în Edinburgh. Îi scrisese spunându-i că el și Edie „aveau nevoie de distanță” față de el. Îi spusese că acesta era motivul pentru care se mutaseră. Ceea ce, din punctul de vedere al lui Edie, era complet fals.

Într-un alt schimb de e-mailuri, Jake pomenea de „ce se întâmplase cu Tania” și de „treaba cu L”, și-l întreba pe Ryan dacă el chiar voia ca Edie să afle „adevărul”. Edie habar n-avea la ce se referise. Știa cine e Tania – o fostă iubită de-a lui Ryan, din urmă cu mai mulți ani. Ruptura lor fusese nasoală – Edie își amintea cuvintele „nebună” și „scorpie răzbunătoare”. Cât despre „L”, se putea referi la mai multe persoane. Putea fi și Lara, desigur, pe care Jake n-o cunoștea mai deloc, dar mai existau câteva posibilități în rândul nenumăratelor aventuri amoroase ale lui Ryan. Fără să se gândească prea mult, Edie își putea aminti cel puțin două Lizzie, o Leanne și o Lucy.

După ce Neeta îi arătase dosarul, Edie o căutase pe Tania pe Facebook, dar nu găsise nimic demn de interes: Tania se măritase de mult și acum posta poze cu propriii copii. Nici Ryan și nici Jake nu erau activi pe rețelele sociale. Însă Edie descoperise totuși un grup de Facebook cu foști elevi de la școala lor, unde toți trei fuseseră subiectul unor discuții aprige. Foștii lor colegi de școală postaseră linkuri către articole de ziar despre uciderea lui Jake, multe dintre ele conținând detalii sângeroase ale crimei care se scurseseră în presă. Și mai rău, printre poveștile despre crimă și arestarea lui Ryan existau și zeci de comentarii, aproape toate fiind speculații mizerabile și bârfe:

Ia uitați-vă la asta! N-aş zice că-s surprins, ăia trei au fost mereu nişte ciudați

Ryan Pearce era un sinistru

Jake Pritchard era homo, amorezii se ceartă mereu, fără discuție

Sex în trei care-a luat-o razna?

Ea a scăpat, nu-i aşa?

Mereu o curvă înțepată

Sub nicio formă nu-i nevinovată

Edie închisese browserul şi nu se mai uitase de atunci pe rețelele sociale. Pur şi simplu nu o interesau viețile sau părerile acelor indivizi plini de ură. Ea, Ryan şi Jake erau mai buni ca ei, şi aşa fuseseră mereu. Ei trei erau cu o clasă peste ceilalți.

Dar asta fusese pe-atunci. Acum, în timp ce se ridica de la masă, aruncând la gunoi scrisoarea nedeschisă de la Ryan, Edie îşi surprinse reflexia în geam. Chipul palid care-o privea era chinuit şi singuratic, ca o fantomă.

10

Edie părăsi casa pe întuneric. Era periculos, dată fiind vederea ei slabă, să alerge înainte de răsărit. Dar nu prea avea de ales, întrucât soarele nu se înălța decât la 8 dimineața în această perioadă a anului – iar în unele zile părea să nu răsară deloc. Dar *trebuia* să alerge. Alergatul era singurul lucru care o menținea zdravănă la cap. Aşa că se ridică din pat, îşi legă şireturile la tenişi, îşi prinse lanterna frontală şi ieşi în beznă, apucând-o printre copaci, unde fuioare de pâclă se agățau de ramuri, atârnând ca nişte spectre.

Când se întoarse în casă, membrele îi atârnau grele ca plumbul şi tocmai se pregătea să intre în duş când îi sună

telefonul. Se simți tentată să-l ignore – oricum apelurile telefonice din ultima vreme aduceau doar necazuri. Dar când văzu numele Larei pe ecran, se mai înveseli puțin. Răspunse. O ascultă pe Lara sporovăind. Aceasta alerga de colo-colo în vizita la Londra, năpustindu-se de la o şedință la alta, apoi la coafeza ei preferată ca să-şi vopsească părul şi la oftalmolog ca să-şi pună lentile de contact noi. Apoi alte şedințe, după care o posibilă întâlnire ceva mai târziu, deşi nu era sigură că e genul ei.

Edie încercă să-i răspundă cu blândețe. Se strădui să păstreze un ton optimist, dar se trezi că-i e imposibil. Se simți ruşinată când se auzi lansându-se într-o litanie de autocompătimire despre cât de singură era şi cât de epuizată se simțea. Cum nu se putea concentra nici la cărți şi cum uitatul la televizor o făcea să se simtă şi mai amărâtă. Indiferent ce urmărea, dacă era o comedie, o dramă sau un documentar, se trezea dornică să se întoarcă, aşa cum făcea mereu, către Jake şi să discute cu el.

Glasul Larei era liniştitor de cald:

— Edie, ştii de ce ai tu nevoie? De un companion. Ar trebui să-ți iei un câine. Există un adăpost nu departe...

— Nu sunt genul care-şi ia un câine.

— Păi, au şi pisici. Nu poți să alergi cu o pisică, dar prezența lor poate fi destul de liniştitoare.

— Nu prea-mi plac animalele.

— Bine.

Lara părea dezamăgită.

— Faptul că nu-mi plac animalele nu mă transformă într-o persoană rea.

Lara râse.

— Sigur că nu! Ascultă, eu încercam doar să găsesc ceva care te-ar putea înveseli...

— Mă gândeam să încerc treaba aia cu podcastul. Ştii, una dintre poveşti, zise Edie. Am primit zilele trecute o

reclamă pe e-mail – ieri, de fapt –, şi mă gândeam că poate dacă aş asculta ceva m-ar ajuta să dorm.

— O, da – sunt geniale când vine vorba de asta. Sincer, o mulțime de oameni mi-au zis cât de relaxant e să aibă pe cineva care să le citească o poveste. Există una – o, da, *Cea mai importantă şansă*. E o comedie romantică, amuzantă şi înduioşătoare. Ar trebui să faci o încercare.

În seara aia, după o cină constând din boabe de fasole pe felii de pâine prăjită, Edie făcu o baie caldă, împrăştie petale de lavandă pe pernă, îşi conectă telefonul la boxele din dormitor şi apăsă pe linkul poveştii recomandate de Lara. La 11 şi un sfert, stinse lumina şi se înveli cu pilota, mulțumită să aibă şi altceva de ascultat în afară de valuri şi de pescăruşi. Povestea chiar *era* amuzantă şi glasul celui care citea era într-adevăr liniştitor. Următorul lucru pe care-l realiză Edie fu că se răsucea în pat şi se uita la ceasul de pe noptieră, care arăta că se făcuse aproape 5 dimineața.

Dormise!

Pentru ea, era aproape un miracol.

11

Alergat, mâncat, dormit, de la capăt.

În decembrie, întunericul prelua tot mai mult controlul. Toată lumea lui Edie părea să cuprindă doar casa, pădurea şi cărarea de pe coastă – toate estompate, toate în nuanțe de cenuşiu. Dar trăgea aer în piept şi alerga mai mult, mai repede – treisprezece, cincisprezece, şaisprezece kilometri. Alerga până abia mai putea sta în picioare. Îşi epuiza corpul, aşa încât seara, cu ajutorul poveştilor, să doarmă.

Uneori asculta aceeaşi poveste iar şi iar, găsindu-şi liniştea în repetarea ei, în faptul că ştia că nu trebuie să urmărească alt subiect, ci doar să asculte glasul care o ajuta să adoarmă. Uneori poveştile se întrepătrundeau în

timp ce dormea. Uneori ațipea ascultând o voce şi se trezea cu alta.

Asta se întâmplă într-o noapte de la începutul lui decembrie: adormi ascultând un bărbat american spunând o poveste amuzantă despre o familie ce trăia la țară în California şi se trezi, la primele ore ale dimineții, ascultând ceva complet diferit. Era glasul unei femei care spunea altă poveste, într-un loc complet diferit.

Aceasta descria o casă singuratică, ce avea în spate un pâlc de copaci, o casă modernă din piatră cenuşie şi beton, cu un perete de sticlă care dădea spre mare.

Lui Edie i se înteţiră bătăile inimii.

Glasul descria un living deschis, cu şemineul pe perete, cu lucarna în bucătărie, deasupra căreia îşi făcuse cuib un pescăruş.

Edie sări în capul oaselor. Se repezi spre telefon, ratându-l şi trântind pe podea veioza de pe noptieră. Înhăţă telefonul, dădu frenetic cu degetul pe ecran ca să-l deblocheze în timp ce glasul povestea mai departe şi descria peretele stâncos al falezei gata să se prăbuşească în fundul grădinii... În final, Edie izbuti să închidă aplicaţia. Glasul amuţi.

Preţ de câteva secunde rămase nemişcată, strângând telefonul la piept. Sub pielea de la încheietura mâinii, pulsul îi bătea ca al unei păsări prinse în capcană. Cu gândurile învârtejindu-se, se îndrepta spre un atac de panică. Trase adânc aer în piept şi-şi reaminti că această casă era închiriată pe vremuri. În fiecare vară, tatăl lui Jake pleca în străinătate, şi-n timp ce el călătorea, casa era închiriată turiştilor. În plus, de bună seamă că avusese prieteni şi musafiri. Şi mai erau şi cei care veniseră să vadă casa pe vremea când încercase ea să o vândă...

Reuşi să se linişească, zicându-şi că exagera. Desigur, era înfricoşător, dar era doar o simplă întâmplare, o coincidenţă. Simţindu-se un pic aiurea, sări din pat şi ridică

veioza, apoi se urcă înapoi şi porni aplicaţia. Povestea pe care o asculta se numea *Un loc special în iad.* Scriitorul era pomenit doar cu iniţialele: GAL.

Las-o baltă! îşi zise Edie în gând. *Închide-o şi ascultă altă poveste.*

Dar n-o putea lăsa baltă.

Apăsă pe butonul de pornire.

> *E o zi caldă de iulie. Uşa glisantă de sticlă care dă spre faleză e deschisă. Mirosul mării, izul de sare şi de alge plutesc până la casă. Înăuntru, liniştea răsunătoare a spaţiului ocupat până de curând şi acum pustiu. Un loc odinioară plin de viaţă, acum un vid. Pe podea zace un bărbat. Sau ceea ce era cândva un bărbat, dar acum e doar un cadavru. Sângele încă se mai scurge din rana de la cap, din despicătura din ţeastă rămasă acolo unde un obiect greu de sticlă a lovit de sus în jos cu o forţă redutabilă.*

Visa. Exact asta era – asta trebuia să fie. Se afla în mijlocul unuia dintre acele coşmaruri hiperreale pe care la ai uneori, atunci când visezi că te-ai trezit, doar ca să descoperi că se întâmplă lucruri ciudate. Genul de vis pe care-l ai când ştii că visezi şi faci eforturi să te trezeşti din el.

Doar că ea nu se putea trezi.

Se ridică în capul oaselor în pat, cu lumina stinsă şi cu ochii la fereastra din faţa sa, la vidul de dincolo de ea, ascultând un glas ce spunea o poveste pe care o ştia deja.

Povestea vorbea despre răzbunare.

În primul episod are loc introducerea: Rosie este o fată isteaţă care trece un examen ca să nu mai achite taxa la o şcoală privată de la ţară, în Sussex. Este frumoasă şi inteligentă, dar şi batjocorită de ceilalţi pentru că provine

dintr-o familie săracă şi dezorganizată. Sărăntoaca, aşa îi spun. Frumoasa sărăntoacă! Pe măsură ce creşte şi devine tot mai frumoasă, Rosie primeşte din ce în mai multă atenție, mai ales de la băieți. Acum atenția lor e de alt soi, iar Rosie o acceptă ca şi cum ar fi oferită din bunătatea inimii, deşi nu e. Pe toții pereții din toalete sunt graffitiuri despre Rosie, despre ce face Rosie şi cu cine.

Trei dintre colegii ei de clasă nu li se alătură celorlalți. Aceştia trei – Michael, Josh şi Ellen – se țin deoparte. Alcătuiesc un cerc închis, o mică bisericuță separată de restul. Însă unul dintre băieți – cel chipeş, Michael – a început să o observe pe Rosie. Îi zâmbeşte când trece pe lângă ea pe hol şi zâmbetul lui nu e doar malițios. E altceva. Rosie crede că el ar putea fi diferit.

Într-un weekend, acasă la un coleg de clasă are loc o petrecere, iar Rosie îşi adună curajul să meargă. Îndură remarcile răutăcioase despre hainele ei ieftine şi cerceii luați din Primark, amorțindu-şi simțurile cu votcă. Când îşi face apariția şi grupul celor trei, Rosie îi salută. Ellen o ignoră, păşind țanțoş ca să stea cu altcineva, însă cei doi băieți se opresc şi vorbesc cu ea. Beau şi mai multă votcă. La un moment dat, se hotărăsc să meargă la etaj în explorare. Ajung toți trei într-un dormitor. Cineva îi scoate lui Rosie maioul, îi saltă fusta şi-i trage în jos chiloții. Începe să-i facă poze.

Nimeni nu crede că Rosie – „frumoasa sărăntoacă" – n-a consimțit. Faptul că pretinde c-a fost molestată e respins imediat ca o simplă fantezie, mai ales când Ellen susține povestea lui Michael şi Josh, jurând că băieții n-au rămas niciodată singuri cu Rosie.

Acum Rosie nu mai e doar săracă. Nu e doar curvă. E şi mincinoasă. Aşa că batjocorirea ei devine şi mai dură – mai cu seamă când poze cu ea, beată şi dezbrăcată, cu pielea goală expusă şi chipul transformat într-o grimasă, sunt

distribuite prin toată clasa. Zdrobită şi făcută de ruşine, Rosie nu mai vine la ore. Începe să nu mai mănânce. Bea jumătate de sticlă de votcă şi înghite şi nişte pastile odată cu ea.

Din fericire, îşi revine. E salvată, mai întâi de paramedici şi apoi de un terapeut priceput, de o şcoală nouă şi de un profesor plin de bunătate. Îşi aminteşte că nu e doar frumoasă, ci şi inteligentă. Îşi ia examenele cu brio, merge la universitate şi-şi lasă trauma în urmă precum un şarpe pielea.

Până într-o zi, la cincisprezece ani şi sute de kilometri distanță de noaptea acelei petreceri, când Rosie *îl* vede: Michael. Arată exact la fel, înalt şi chipeş, plimbându-se pe stradă. Îl urmăreşte intrând într-un bar, mergând la o masă, iar acolo sunt şi ei – Josh şi Ellen. Toți trei, împreună, lipsiți de griji şi îmbrățişându-se unul pe altul, râzând şi bucurându-se de viețile lor fericite şi fără de pată. Un val de furie pură, îndelung reprimată, o cuprinde pe Rosie, iar atunci se hotărăşte: nu mai poate continua aşa.

Episodul doi: în toiul nopții, Rosie merge cu maşina la casa singuratică unde Josh locuieşte acum cu Ellen. Ştiind că Ellen e plecată cu afaceri, pătrunde prin efracție în casă şi-l omoară, zdrobindu-i țeasta cu sălbăticie cu o vază grea de sticlă. Apoi pune la cale dificila misiune de a-i înscena crima lui Michael. Iar odată ce Michael va ajunge după gratii, ea îşi stabileşte următorul obiectiv, cel final, adevăratul premiu: Ellen.

Încremenită de teamă, aproape prea îngrozită să se mişte, Edie zăbovea cu degetul deasupra linkului pentru cel de-al treilea episod, gata să apese pe el. Cu siguranță se va trezi cât de curând, nu? Cu siguranță trebuie să se termine? Cu inima lovindu-se de coşul pieptului, apăsă pe link. Telefonul scoase un țiuit şi pe ecran apăru un mesaj: *Episodul trei al*

acestei poveşti va fi lansat pe 8 decembrie! Vă mulțumim pentru că ați ascultat!

Edie închise ochii, cuprinsă de uşurare. Nu trebuia să asculte. Nu trebuia să afle cum se termină povestea. Telefonul îi vibră în mână şi o făcu să tresară. Se uită la ecran. Avea un mesaj de la un număr necunoscut:

CE SE ÎNTÂMPLĂ MAI DEPARTE?

12

În momentul în care soarele începea să se ridice deasupra mării în acea dimineață, patul lui Edie era plin cu hârtii, vederi şi poze. Erau amintiri din copilărie şi din anii de tinerețe, pe care le recuperase din cutiile de pantofi stivuite în fundul şifonierului. Între degete ținea cea mai veche poză pe care o găsise cu ea, Jake şi Ryan. Toți trei stăteau călare pe biciclete pe aleea din fața casei părinților lui Jake. Purtau pantaloni scurți şi tricouri şi-şi mijeau ochii în soare. Aveau probabil vreo treisprezece ani.

Edie se uită la poze şi se simți plină, copleşită de iubire pentru ei şi de durerea care ajunsese să-i sufoce. Îşi verifică telefonul cam pentru a cinci suta oară, să vadă dacă mai primise vreun mesaj. Să vadă dacă Lara îi răspunsese la mesaje, trimise cu ore în urmă, în toiul nopții, pentru a-i cere s-o sune înapoi de îndată ce-ar fi fost posibil.

Verifică şi ora. Era prea devreme ca s-o sune pe Neeta Badami? Trebuia să-i spună că Ryan e nevinovat! Avea dovada! Povestea asta era o *mărturisire!*

Problema cu apelul către Neeta era următoarea: detaliile crimei erau cunoscute publicului, mulțumită scurgerilor în presă. Şi era posibil ca indiferent cine scrisese această poveste să fi avut ocazia să viziteze casa prin Airbnb sau ca potențial cumpărător. Adevărata problemă era următoarea:

nu detaliile crimei erau cele care dovedeau veridicitatea mărturisirii – *ci partea de început a poveştii.*

Pentru că *existase o* petrecere, pe când erau adolescenți. Era adevărat. Şi existase o fată, blondă şi cu sâni mari, o fată cu o anumită reputație. Îşi făcuse de cap cu mai toți băieții de la şcoală mai mari cu un an decât ea. Apoi îi căzuse cu tronc Ryan şi-l urmărea peste tot, mereu, fluturând la el din gene. Edie n-o suporta. Fata venise la petrecere. Se dăduse la Ryan. După aceea, ea inventase o poveste că Ryan şi Jake o conduseseră în dormitor şi profitaseră de ea. Că îi făcuseră şi poze.

Când, într-o pauză de prânz din lunea de după petrecere, Edie fusese chemată în biroul directorului ca să relateze propria versiune asupra evenimentelor, ea spusese o minciună sfruntată: fusese cu băieții toată noaptea. Nu era adevărat, dar la fel de bine ar fi putut fi. Ryan nu avea nevoie să „profite de fată”. Doar fetele se dădeau tot timpul la el. Iar Jake avea ochi doar pentru Edie. Deci ambii erau nevinovați.

Curviştina plecase apoi de la şcoala lor la câteva săptămâni după petrecere şi nu mai auziseră niciodată de ea. Edie nu se mai gândise niciodată la ea. Acum, în vreme ce frunzărea hârtii şi poze şi amintiri din anii de şcoală, nu izbutea să găsească nici măcar o fotografie cu fata, nici măcar o simplă menționare a ei în revista şcolii. Şi, deşi se strădui îndelung, Edie nu-şi putu aminti nici cum o chema.

Însă cunoştea o persoană despre care era destul de sigură că nu i-ar fi uitat în veci numele.

Ryan.

13

Ce-ar crede lumea, se întreba Edie, dacă ar vedea-o acum? Dacă ar putea-o urmări cu privirea în timp ce-şi

târşâia paşii prin clădirea închisorii, cu mâinile lipicioase tremurând şi cu ochii pironiți în podea. În timp ce ridica brațele pentru percheziție. Şi cu inima bubuindu-i în piept pentru că în curând avea să-l vadă, pentru prima oară după luni bune, pe bărbatul acuzat că-i despicase țeasta soțului ei?

Oare ar presupune, precum foştii colegi de clasă de pe Facebook, că era şi ea „implicată”? Asta ar crede Neeta? Edie încă nu vorbise cu ea – nici despre povestea din podcast şi nici despre această vizită. Se hotărâse că mai întâi trebuie să stea de vorbă cu Ryan.

După vestiare, Edie şi celelalte vizitatoare – femei cu chipuri pline de tristețe, mame, fiice, soții şi iubite ale căror bărbați le dezamăgiseră în feluri cumplite – au fost conduse în camera pentru vizite. Edie privi în jur. Se simțea nelalocul ei într-o asemenea companie. Trebuia să-şi tot reamintească: *Eu nu sunt la fel ca ele. Sunt diferită. Ryan nu m-a dezamăgit. Ryan este nevinovat.*

În momentul în care au fost aduşi deținuții, Edie vibra de atâta adrenalină. Iar când îl văzu, avu impresia că inima s-ar putea să-i explodeze. Fața lui chipeşă era sălbatică şi palidă. Avea petice de barbă gri pe care înainte nu le mai văzuse. Iar când se apropie, văzu că bărbatul avea o tăietură pe pometele stâng, iar în jurul ochiului se zărea urma verzuie a unei vânătăi mai vechi.

Ryan îi zâmbi, schițând surâsul lui strâmb familiar, care îi făcu inima să tresalte.

— Pari obosită, E, începu el, plecându-şi capul pe un umăr în timp ce se aşeza pe scaunul din fața ei.

Câteva secunde, Edie nici nu fu în stare să vorbească. Se holbă la el, cu buzele uşor depărtare.

— Ei, haide! adăugă el. Doar n-arăt aşa de rău, nu?

Femeia clătină din cap.

— Eşti...

Glasul îi sună ca un croncănit şi se văzu nevoită să tuşească pentru a şi-l drege:

— Eşti bine?

— Mai bine acum, că te văd, răspunse el.

Întinse o mână peste masă, spre ea. Edie, încremenită de emoție, n-a întins şi ea mâna, aşa că el şi-o retrase cu grijă şi-şi împreună palmele pe masă. Rămase tăcut câteva clipe. Apoi ridică privirea, cu o expresie încărcată de speranță.

— Credeam c-ai renunțat de tot la mine.

Edie avu impresia că inima stă să i se frângă.

— Ştii că procesul va avea loc peste trei luni? Doar trei luni...

Ryan se uită prin încăpere, iar când privirea lui o întâlni din nou pe-a ei, Edie văzu că avea ochii umezi.

— Nu eu am făcut-o. Ştii prea bine. Edie, doar ştii că n-aş fi *putut* s-o fac.

— Da, izbuti Edie să rostească într-un final. Ştiu. Acum te cred.

Ryan îşi înclină capul şi umerii începură să-i tremure.

— Nici nu-ți închipui, reuşi el să spună, cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Edie îl urmări câteva secunde, apăsându-şi buzele cu pumnul ca să nu înceapă să suspine.

— Chiar te cred, zise după câteva momente, dar nu reuşesc să înțeleg de ce-ați ținut ascunse de mine atâtea lucruri, de ce m-ați mințit...

— Nu te-am mințit, o întrerupse Ryan, uitându-se la ea în timp ce-şi trecea o mână prin păr. Ascultă, E, a fost o chestie stupidă – o chestie de care nu era nevoie să afli...

— Chestie stupidă? şuieră Edie, cu ochii mari. Au fost mii şi mii de lire, Ryan! Nici măcar nu ştiu unde s-au dus – cu siguranță nu i-a cheltuit cu mine sau cu casa, ori...

Îşi desfăcu mâinile, nedumerită.

— Ce-a făcut cu toți banii?

Ryan îşi feri o clipă privirea înainte să se uite din nou în ochii ei.

— S-a înscris la cursul de scenaristică. Îți aduci aminte, cel pe care ați spus că nu vi-l permiteți? Încerca să devină mai bun, să revină în joc... A mai făcut şi nişte investiții. Unele proaste. Am încercat să-i spun că n-ar trebui să încerce chestii exotice decât dacă îşi permite să piardă bani, dar n-a vrut să m-asculte. Nu voia să-i spună cineva ce să facă. Mai cu seamă eu.

Ryan se aplecă peste masă, păstrând un ton scăzut:

— Îi era ruşine, bine? Lui Jake îi era ruşine că tot trebuia să împrumute bani de la mine.

Se îndreptă iar de spate înainte să continue:

— M-am contrazis cu el – i-am zis că n-ar trebui să se ferească de tine, dar n-a vrut să m-asculte. Nu voia să pară nevrednic în fața ta. Aşa că i-am cântat în strună.

Întinse iar mâna spre ea şi de data asta Edie i-o acceptă, iar atingerea îi trimise un curent electric pe şira spinării. Îl văzu cum roşeşte şi-şi feri privirea.

— Ne-am susținut mereu unul pe altul, nu-i aşa? Edie? Uită-te la mine! Mereu ne-am ținut spatele unul altuia.

Multă vreme, Edie nu zise nimic. Când privirea ei o întâlni în sfârşit pe-a lui, îl întrebă:

— Ryan, îți aminteşti de fata aia de la şcoală, cea care a spus că ați molestat-o? Cea căreia lumea obişnuia să-i zică Sărăntoaca?

Ryan se lăsă pe spate în scaun, cu chipul încruntat.

— *Poftim?*

— Nu-ți mai aminteşti? insistă Edie. Aveam paisprezece ani, aşa că tu şi Jake trebuie să fi avut cincisprezece. Am mers la petrecerea aia...

— Da, aia mi-o amintesc, o întrerupse Ryan. Normal că mi-o amintesc! A spus că am *violat-o!* şuieră el. N-ai cum să uiți aşa ceva.

O expresie de dezamăgire îi străbătu chipul.

— De ce mă întrebi?

— Momentan nu pot să-ți explic. Nu avem mult timp la dispoziție, dar pentru mine e important să aflu mai multe despre fata aia. Trebuie să-mi spui, îți aminteşti numele ei?

Ryan scoase un oftat rapid:

— Louise. O chema Louise Grant.

Louise Grant. Ăsta era! Faptul că-i auzise iar numele o ajută să-şi reamintească perfect cum toți trei – Jake, Ryan şi ea însăşi – stătuseră în fața porților şcolii în pauza de prânz în acea zi de luni de după weekendul cu petrecerea. Ryan o ținea pe Edie cu brațul pe după umeri. Jake se sprijinea de gard, cu o țigară în mâinile făcute căuş şi cu chipul plin de amărăciune.

— Fata aia, Louise, îi zicea Ryan lui Edie, spune tot soiul de chestii despre noi. Cum am atacat-o, cum i-am făcut nişte lucruri.

Ryan avea ochii mari şi un ton implorator.

— Trebuie să ne ajuți, E – am putea da de belea de-adevăratelea.

Edie îşi amintea că se uitase de la Ryan la Jake, însă chipul lui Jake nu se vedea, pentru că avea capul întors.

— Doar ne cunoşti, continuase Ryan. Ştii bine că n-am fi putut face asemenea lucruri. Trebuie să le spui, E. Trebuie să le spui că nu este adevărat.

Edie se uită acum la Ryan, la vânătaia din jurul ochiului, la mâinile lui, cu unghiile roase din carne. Pe atunci ar fi făcut orice pentru ei, şi la fel ar face şi acum. Şi totuşi, într-un ungher al minții, un gând nu-i dădea pace.

— Ryan, mai e ceva.

— Aproape s-a terminat timpul, Edie, şi trebuie...

— Te-a văzut cineva, îl întrerupse Edie. În ziua în care a murit Jake, un tip care ieşise să-şi plimbe câinele te-a văzut parcându-ți maşina în fața casei cu douăzeci de minute

înainte de momentul în care le-ai zis poliţiştilor că ajunseseşi acolo.

— Credeam c-ai zis că mă crezi? întrebă Ryan ridicând tonul.

— De ce i-ai minţit? Ce-ai făcut acolo douăzeci de minute?

Ryan se aplecă, proptindu-şi coatele pe masă şi masându-şi ţeasta cu buricele degetelor. Trase adânc aer în piept.

— Eu şi Jake ne certaserăm cu o zi sau două înainte. Nu mai vorbiserăm. Nici măcar nu eram sigur dacă avea să-mi dea drumul înăuntru. Mă gândeam la ce urma să-i spun.

— Ce ceartă? Nu mi-ai zis niciodată aşa ceva. Stăteam la tine acasă în acel moment, Ryan. De ce nu mi-ai spus nimic despre ceartă?

Ryan clătină din cap, părând îngrijorat.

— Pentru că avea legătură cu tine, răspunse el.

Edie se înroşi toată.

— Ce vrei să spui?

Era jenată, dar şi mulţumită, totodată. Nu reuşise niciodată să scape de ea – de senzaţia de plăcere dată de faptul că cei doi concurau unul împotriva celuilalt pentru ea.

Ryan îi întâlni privirea şi-i observă expresia, jena. Se uită în altă parte. Şi el era jenat. Era jenat *pentru* ea.

— Mă refer la faptul că cearta nu era *pentru* tine, Edie. Era *despre* tine.

Edie se înroşi şi mai tare.

— Da, bine. Cum adică, „despre mine”?

— Îi ceream să fie sincer cu tine, răspunse Ryan, întâlnindu-i privirea, pentru a şi-o feri imediat. În legătură cu femeia pe care o cunoscuse.

Edie auzi ceva ca un şuierat în urechi, ceva ce aducea cu marea, cu vântul printre pinii din spatele casei. Simţi că începe să i se clatine pământul de sub picioare. Se prinse cu ambele mâini de blatul mesei.

— *Poftim?*

Ryan oftă.

— Se vedea cu cineva, Edie. I-am văzut împreună, la barul de la Balmoral. Erau... în fine, era evident că sunt împreună. Normal că a mințit şi despre asta. A spus că e o producătoare, dar vedeam bine că minte – se eschiva în privința ei şi se înfuria foarte uşor.

O clipă, Edie rămase fără cuvinte.

— Dar... izbuti să bolborosească într-un final, de ce nu mi-ai spus?

Ryan se uită la ea, apoi ridică palmele în sus.

— Cum aş fi putut, E? Nu v-aş fi putut face aşa ceva nici lui, nici ție. Şi oricum nu m-ai fi crezut în veci. Mereu ai avut o slăbăciune când venea vorba de el.

— Dar...

Edie era buimăcită.

— Cum ar fi putut să cunoască pe cineva? De-abia ieşea din casă.

Ryan îi aruncă un zâmbet extrem de trist.

— A cunoscut-o cu ajutorul tău. Nu-mi mai amintesc cum o cheamă. Lorna? Laura, poate? O femeie de la clubul tău de alergare.

— *Lara?*

— Da, aşa. Lara.

14

Se apropia o furtună.

Fusese emis un cod roşu, se spunea la ştiri. Ploaie torențială, cu vânt de până la 80 de kilometri la oră şi rafale de până la 120. Lasă-l să vină, îşi zise Edie în timp ce cobora din autobuz în seara aceea. Începea deja să se lase întunericul, iar vântul biciuia cu furie dinspre mare. Lasă-l

să vină. Lasă-l să rupă casa în bucăți, să spele toată putreziciunea aia de loc şi s-o arunce în mare.

Ea însăşi un vârtej, Edie umbla plină de mânie prin casă, în căutarea unor semne despre ce-i spusese Ryan. Dădu năvală în biroul lui Jake, aruncând pe jos tot ce se afla pe masă. Îi scoase hainele din şifonier, adulmecându-i gulerele în căutarea unui parfum străin, dar negăsind decât mirosul lui extrem de slab. Îi cercetă sacourile în căutare de fire de păr brunet nelalocul lui. Îi scotoci buzunarele după chitanțe acuzatoare. Nu găsi nimic.

Lara? Jake şi *Lara?* Era imposibil, nu?

Edie formă de vreo zece ori numărul Larei. Îi trimise vreo zece mesaje. *Te rog să mă suni. E urgent. Lara, chiar trebuie să discut cu tine.* Îşi frământă creierii, încercând să-şi amintească toate ocaziile în care Jake şi Lara se aflaseră în aceeaşi cameră. Nu erau chiar multe. Se întâlniseră o dată în oraş cu toții ca să bea ceva. Alergaseră împreună la semimaratonul de anul trecut, iar după aceea, Lara venise acasă la ei la cină. Băuseră cu toții mai mult decât trebuia. Jake se dusese mai devreme la culcare, iar ele două rămăseseră afară, luptându-se cu musculițele. Asta era tot.

Oare? Edie se gândi la dispoziția lui Jake din ultimele câteva luni înainte să moară – paranoia lui, bizarele accese de gelozie, răspunsul lui când îi spusese că a primit un mesaj de la Lara. Oare şi ăla fusese tot un soi de reacție bizară? Poate că se purta ciudat nu din cauză că *nu avea încredere în ea,* ci pentru că *se simțea vinovat.*

Îşi trase sacoul favorit al lui Jake peste umeri şi, strângându-l bine în jurul corpului, începu să umble nefericită prin toată casa, apoi se întoarse în bucătărie. Pe blat se afla o pungă de plastic transparent cu laptopul lui Jake. Mobilul lui era tot la poliție, dar îi returnaseră laptopul în urmă cu vreo două săptămâni. Edie încă nu

deschisese punga. Acum, în timp ce se uita la ea, simți încă o dată cum dă năvală adrenalina.

Dacă existau totuşi dovezi ale unei aventuri, atunci în laptopul lui avea să le găsească, nu ascunse printre facturi telefonice şi scrisori de respingere de la rețelele de televiziune. Dacă îşi dorea de-adevăratelea să afle ce se petrecuse în viața lui Jake spre final, calculatorul era locul în care să caute. Întrebarea era: *chiar* voia să afle?

După câteva încercări, ghici parola – data căsătoriei lor. Ironic că alesese acea dată, când făcuseră schimb de jurăminte, pentru a ascunde dovezile existenței unei amante.

Dar dacă exista vreo dovadă, Edie nu reuşi s-o găsească. În e-mailuri nu era nimic – niciun mesaj de la Lara sau, eventual, de la vreo altă femeie misterioasă.

Edie îi deschise folderul de lucru, răsfoi o vreme prin ideile pentru seriale, prin ciornele pe jumătate scrise pentru rețelele de televiziune. Într-un folder intitulat „POZE", găsi scanări cu fotografiile lor de nuntă. Mai erau şi unele făcute într-o vacanță în Italia alături de Ryan, din urmă cu câțiva ani, şi câteva făcute în parcul din apropierea fostei lor locuințe din Londra.

Într-un subfolder intitulat „POZE1" găsi un folder numit „L". Lui Edie i se opri inima. Adunându-şi curajul pentru ceva sordid – imagini cu Lara în lenjerie intimă sau, mai rău, un videoclip –, deschise folderul. Însă erau doar două fişiere înăuntru. Primul *era* într-adevăr o poză cu Lara, însă cu greu putea fi considerată sexy. Era Lara după ce alergase la semimaratonul din Edinburgh de anul trecut, încadrată de Edie şi de Jake – toți trei roşii la față şi asudați, rânjind pentru aparat.

A doua nici măcar nu era cu Lara. Era o veche poză din şcoală cu echipa de atletism. Dacă îți mijeai cu atenție ochii o distingeai pe Edie în rândul din față, cu părul tuns

castron. În spatele ei, pe rândul al doilea, Ryan şi Jake stăteau unul lângă altul, cu brațele încrucişate la piept.

Edie închise fişierul. Se ridică şi puse ibricul la fiert, cu gândurile gonind în continuare. Ceva anume o deranja, ceva în legătură cu acea imagine. Se întoarse la calculator şi-l deschise iar. Se aplecă în față şi dădu zoom pentru a mări poza. Acolo! Pe primul rând, la două sau trei chipuri de Edie, se afla o blondă frumoasă, cu ochi albaştri. *Louise.*

Telefonul începu să-i vibreze în buzunarul blugilor. Îl scoase şi se uită la ecran. Un SMS, de la un număr necunoscut.

TOT NU ȚI-AI DAT SEAMA?

Apoi, încă unul:

CE SE ÎNTÂMPLĂ MAI DEPARTE?

Pe Edie o străbătu un fior. Deschise iar prima poză. Se uită de la Lara, cu bogatul ei păr brunet, ochii negri şi brațele tonifiate, la blonda, rubiconda Louise cea cu ochi albaştri. *Nu.* Nu se putea! Edie simțea iar un vâjâit în urechi. Avea o senzație de cădere. Se holbă la poza Larei, care trebuia să meargă cel puțin o dată pe lună la Londra pentru că exista o singură coafeză pe mâinile căreia avea încredere să-şi dea părul. Lara, care purta lentile de contact. Lara, care mărturisise odată, la finalul unei seri la pub, că în adolescență fusese plinuță şi că fusese nevoită să se antreneze din greu ca să arate cum arăta acum. Lara şi Louise, stând una lângă alta într-un folder pe care îl crease Jake şi pe care-l numise „L”.

Lui Edie îi vibră mobilul de două ori. Se uită la el, aproape prea îngrozită să-l ridice. Mai sosiseră două mesaje de la expeditorul necunoscut. Apăsă pe primul. Era o imagine. Dură o secundă s-o descarce. Apoi văzu că era tot poza de la

şcoală, însă în această versiune fața lui Jake fusese tăiată de o cruce. La fel şi a lui Ryan. Al doilea mesaj era o frază:

> Există un loc special în iad pentru femeile care nu ajută alte femei.

Edie scăpă telefonul ca şi cum ar fi opărit-o, iar în clipa în care lovi masa începu să sune, vibrațiile făcându-l să se răsucească. Se dădu înapoi, prea îngrozită să răspundă, chircindu-se în timp ce bubuitul atotputernic al unui tunet zguduia casa. Întinse mâna şi luă telefonul, lipindu-l de ureche. Auzi răsuflarea cuiva, însă pentru o clipă nu fu sigură dacă era a interlocutorului sau a ei. Apoi auzi un glas de femeie:

— Aşadar, ți-ai dat deja seama? Hai, spune-mi! Ce se întâmplă mai departe?

15

Furtuna se dezlănțuise. Vântul arunca rafale de ploaie şi jerbe de apă de mare în ferestrele casei. Dinspre pâlcul de copaci din spate veni un urlet, ca şi cum crengile se îndoiau gata să se rupă, ca şi cum trunchiurile erau smulse din pământ.

Când vântul se opri o clipă, Edie vorbi:

— Louise? zise, lipindu-şi telefonul de ureche.

Traversă repede holul, simțind fiori pe şira spinării. Fugi în dormitor şi se sui în pat, trăgându-şi pilota peste ea.

— Louise? zise din nou. Tu eşti?

— Spune-mi Lara, rosti glasul. N-am mai fost Louise de doisprezece ani. Mi-am schimbat numele după ce am fost externată din spital.

Se opri. În tăcerea care urmă, Edie auzi clicul şi fâsâitul unei brichete.

— Am fost bolnavă. Nu cred că ştiai, nu? Ei bine, acum ştii, pentru că am scris despre asta în poveste. Am încercat să mă sinucid, aşa c-am fost internată.

Se opri iar.

— Îți place povestea?

Vocea Larei era ciudat de veselă, ca şi cum se bucura de ce face.

— Mi-am zis că e destul de bună pentru o primă încercare în domeniul ficțiunii. Sau i-ai spune non-ficțiune? În fine. Părțile de început s-au cam scris singure, însă bucata care-mi creează probleme este finalul. Mă gândeam că poate mă ajuți tu.

Râse, un sunet aspru, care-i trimise lui Edie un fior pe şira spinării.

— Lara, ce doreşti?

— Să îndrept totul! M-am străduit doi ani să obțin partea cea mai bună. Chiar a fost un proiect de suflet.

— Ai plănuit-o încă de când ne-am cunoscut?

— De când am *reluat legătura.* Înainte de asta, îmi vedeam pur şi simplu de viață, lăsând trecutul să rămână trecut. Fusesem nevoită să trec peste multă suferință şi durere. Dar mi-am găsit locul potrivit – am pornit afacerea, m-am mutat într-un oraş nou, într-un loc care nu era murdărit de amintiri neplăcute. Iar apoi, într-o zi, ajung să te întâlnesc la clubul meu de alergat şi iată-te, precum un demon care a venit după mine tocmai din iad. Edie Easton…

— Edie *Pritchard.*

— Da, desigur. Edie Pritchard, care s-a măritat cu iubitul din copilărie. Cu unul dintre iubiții ei din copilărie.

— Aşa c-ai hotărât să mi-l iei?

Lui Edie i se frânse glasul.

— Nu imediat, răspunse Lara. La început, am fost prea uluită. Acea primă oară când te-am întâlnit la clubul de alergat, pur şi simplu am aşteptat să-ți pice fisa. Am tot

aşteptat să văd surpriza din ochii tăi, ruşinea de pe față, dar în zadar. Te uitai exact prin mine. Stăteai acolo, cu zâmbetul ăla cretin…

Prin telefon, Edie auzi un huruit, ca al unui tren trecând în viteză, iar glasul Larei se pierdu pentru câteva secunde.

— Mi-ai distrus viața şi apoi ai uitat cu totul de mine, nu-i aşa? Pe urmă, mai târziu, l-am întâlnit pe soțul tău, şi nici el nu şi-a amintit de mine. Ca şi cum toată tărăşenia aia nici măcar nu avusese loc, ca şi cum Louise – acea fată săracă, naivă şi fără de prieteni – nici măcar nu existase vreodată. Aşa c-am hotărât că poate era timpul să vă aduc aminte.

— Aşa că… l-ai *sedus?*

Lara râse.

— O, te-a rănit rău, nu? Asta te sâcâie! Nu că l-am omorât, nu că i-am storcit creierii, ci că m-am culcat cu el.

Iar râsul acela crud.

— Chiar eşti vanitoasă, nu-i aşa, Edie? Ei bine, poți sta liniştită. Nu m-am culcat cu el. L-am făcut să creadă că s-ar putea. Dar… – scoase un mic sunet de dezgust – … nu era chiar cel mai *atrăgător* mascul, nu? Falit, un ratat, cătrănit pe propria soție, care se pregătea să fugă cu cel mai bun prieten al lui…

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre Jake, să nu îndrăzneşti…

— De ce, Edie? De ce n-ar trebui să-i spun ratat? Aşa-i ziceai şi *tu,* nu?

Edie tresări.

— Nu mă pregăteam să fug. Nu l-aş fi părăsit niciodată pe Jake.

— Ce tot zici acolo? Deja îl părăsiseşi!

— Nu era pentru *totdeauna.* Pur şi simplu treceam printr-o perioadă dificilă. M-aş fi întors la el…

— Pentru că-l iubeai foarte mult sau pentru că Ryan nu te dorea? o întrebă Lara. Oricum, nu prea cred că Jake te-ar

mai fi primit înapoi. Ştii, când am sădit sămânța în mintea lui Jake – despre tine şi Ryan –, mă aşteptam să trebuiască să-mi dau mai mult silința. Dar el a crezut tot. Când i-am zis că nu prea mai vii să alergăm, Jake m-a crezut. Când i-am zis că vorbeşti tot timpul de Ryan, tot aşa, m-a crezut. Fiecare lucru oribil pe care i l-am spus despre tine, l-a înghițit pe nemestecate. Oare o făcea pentru că nu te iubea? Sau pentru că se simțea foarte vinovat pentru ce îmi făcuserăți voi doi?

O clipă, un fulger lumină marea. Edie se făcu mică sub pilotă.

— Vrei să spui că Jake îşi dăduse seama? Că ştia cine eşti?

— El n-a fost niciodată la fel de îngust la minte ca tine, nu-i aşa? După semimaratonul de anul trecut, îți aminteşti când am venit la voi acasă? Beam amândouă vin afară şi-n aer zburau musculițele alea. Tu ai intrat în casă ca să aduci un spray, iar eu l-am surprins zgâindu-se la mine. Credeam că avea să se dea la mine. Dar apoi, am văzut-o – oroarea de pe fața lui. Oroare şi ruşine. În sfârşit! Mi-a scris pe WhatsApp câteva zile mai târziu, zicându-mi că vrea să discutăm. Ne-am întâlnit la barul de lângă Balmoral. A stat acolo, bând şi copleşit de autocompătimire, implorându-mă să-l iert...

— Nu te cred! se trezi Edie brusc răcnind în beznă. Nu te cred! Lara, Jake nu te-a violat...

— Nu, răspunse Lara, acum folosind un ton jos şi aspru, la fel ca glasul din poveste. Ai dreptate. Jake nu m-a violat. Dar era în cameră când m-a violat Ryan.

Urmă un zgomot ciudat în telefon, un fâsâit, apoi apelul se întrerupse brusc.

16

Edie avea o puternică senzaţie de gol în stomac. Se chirci, închizând ochii strâns. Cu ochii minţii, vizualiza încăperea. Auzi glasul lui Ryan, implorând-o încet: „Louise spune cum am atacat-o, cum i-am făcut nişte lucruri. Am putea da cu adevărat de belea.” Îl văzu pe Jake ferindu-şi privirea de ea.

Erau cu toţii beţi. Începuseră să bea înainte de-a ajunge la petrecere. Edie şterpelise o sticlă de votcă din dulapul cu băuturi al părinţilor săi. Şi o băuseră cu toţii în camera cu televizorul, înghesuiţi unul în altul pe canapea, în timp ce se uitau la videoclipuri muzicale.

Ryan, care îşi făcea de lucru cu aparatul foto pe care-l primise de ziua lui, voia să meargă la petrecere. Edie ar fi preferat să rămână toţi trei acasă la Jake. Ea şi Jake ieşeau deja împreună de două luni. Era ceva nou şi interesant, însă nici pe departe la fel de interesant ca atunci când îl surprindea pe Ryan urmărindu-i. Urmărind-o *pe ea.* Însă era limpede că Ryan voia să meargă la petrecere, iar Edie nu voia să le strice cheful – sau mai rău, să fie lăsată singură. Aşa că au mers la petrecere, cu bicicletele şerpuind pe aleile întunecoase. Jake aproape că a intrat într-un şanţ la un moment dat. Ea şi Ryan au râs de el, zicându-i că nu ţine la băutură.

Petrecerea avea loc acasă la cineva din anul lor, cineva cu bani, ai cărui părinţi erau plecaţi. Când au ajuns, toată lumea i-a ignorat. Toată lumea, mai puţin Sărăntoaca, fata care imediat a venit ţopăind la ei, fără sutien pe sub tricoul alb, vârându-se în sufletul lui Ryan. Edie îşi amintea cu claritate partea aia. Cum i-a zâmbit Ryan lui Louise. Cum a râs cu ea. Cum i-a oferit o gură din sticla şterpelită de Edie. Cum ea şi-a lipit buzele roz de gura sticlei. Ea i-a urmărit pe Louise şi pe Ryan. L-a simţit pe Jake uitându-se la ea şi a simţit că toată seara avea să fie un fiasco. Voia să plece

acasă. S-a dus în bucătărie, lăsându-i pe băieți cu Louise. A aruncat o privire peste umăr să vadă dacă o va urma vreunul dintre ei. N-a venit niciunul.

Mai târziu, după o oră agonizantă petrecută cu spatele lipit de peretele bucătăriei, sperând că cineva – *oricine* – va intra în vorbă cu ea, Edie s-a întors să-i caute pe băieți. A trecut prin living, iar de acolo, într-un birou. Din birou, pe geam, i-a văzut pe peluză. Preț de o clipă, a crezut că plecau acasă, abandonând-o acolo, aşa că s-a repezit pe uşile în stil franțuzesc şi a ieşit pe terasă.

Acum îi auzea strigând unul la altul şi şi-a dat seama că se ceartă. A simțit un val brusc de adrenalină: se întâmpla ceva, ceva *interesant.* L-a văzut pe Ryan prinzându-l pe Jake de guler şi apoi pe Jake smucindu-se din strânsoare. A încercat să audă ce-şi spuneau unul altuia, dar mai era ceva, încă un zgomot. S-a răsucit şi a văzut o fată care stătea pe jos, într-un colț al verandei, cu fusta săltată până pe şolduri, cu chiloții la vedere şi suspinând de parcă i s-ar fi frânt inima. Edie a făcut un pas spre ea, iar fata a ridicat privirea. Era Louise, cu ochii ei mari şi albaştri plini de lacrimi şi cu rimelul întins pe fața frumoasă. Edie şi-a ferit privirea. L-a urmărit pe Jake cum îi smulge lui Ryan aparatul foto din mână şi îl trânteşte pe jos.

Lui Edie îi sună din nou telefonul.

— Credeam că te-am pierdut, rosti Lara când îi răspunse.

— N-am *ştiut,* replică Edie, ce s-a întâmplat la petrecere. Cum aş fi putut? Nu am fost *acolo.* Nu am fost în cameră când... indiferent ce zici tu că s-a întâmplat...

— Dar ai spus că ştii ce s-a întâmplat. Sau mai degrabă, ai spus că ştii că nu s-a întâmplat *nimic,* pentru că ei n-au rămas deloc singuri cu mine. Ai mințit.

— N-aveam de unde să ştiu sigur...

Edie fu întreruptă de un fulger orbitor, un trident de lumină care lovise alarmant de aproape. Icni înspăimântată.

La telefon, Lara o imită. Iar apoi urmă un bubuit asurzitor, un tunet care zgudui toată casa. Iar Edie îşi dădu seama că-l auzise nu doar în cameră, ci şi *în telefon.*

Ridică privirea. Abia distingea prin beznă conturul draperiei, care fâlfâia ca lovită de vânt. Auzi zgomotul valurilor spărgându-se de faleză. Şi brusc se simţi paralizată şi căpătă senzaţia că nu doar teama îi îngheţa oasele. Era şi un curent de aer foarte rece. Cineva deschisese uşa.

În casă era cineva.

Ameţită de groază, strângând tare telefonul în mână, porni spre uşa dormitorului. O deschise şi aruncă o privire pe hol. În jurul ei, întunericul se îngroşă, solid şi dens.

— Lara? strigă. Tu eşti?

Teroarea din propria voce o înspăimântă şi mai mult. Mai înaintă puţin, pipăind peretele holului.

— Ştiu că eşti aici.

Când ajunse în pragul livingului, văzu că în faţa uşilor glisante, prin care pătrundea ploaia, se formase o băltoacă. Înăbuşindu-şi un suspin, dădu să formeze numărul poliţiei. Era la a doua cifră când simţi o schimbare în aer – cineva se repezi la ea, o umbră. Se smuci îndărăt, dar era prea târziu; intrusul era deja peste ea, prinzând-o de mână şi sucindu-i-o la spate. Edie ţipă şi scăpă telefonul. Simţi că e lovită cu ceva în ceafă, apoi căzu în genunchi, ţipând de durere.

17

Edie avea o durere de cap cum nu mai avusese niciodată, acută şi intensă în ceafă, transformându-se într-un zvâcnet pe măsură ce înainta spre frunte. Era ca şi cum cineva îi prinsese tâmplele într-o menghină şi acum strângea tot mai tare. I se părea că umărul îi fusese smuls cu totul din încheietură. Încercă să se mişte ca să-şi uşureze durerea, dar îşi dădu seama că are mâinile legate la spate. Când săltă

capul, îşi văzu propriul chip privind-o la rândul său, cu ochii negri pe fondul obrajilor extrem de palizi.

Lumina era aprinsă. Era aşezată pe un scaun din living, cu faţa spre uşile glisante, care acum erau închise. Încet, întoarse capul dintr-o parte într-alta, dar nu văzu pe nimeni. Nici nu auzea pe nimeni, iar furtuna părea să se fi oprit. Singurul sunet din încăpere era propria răsuflare hârâită.

Apoi, din spate, altceva. Un *căscat.*

— Te-ai trezit?

Edie auzi tocuri ţăcănind pe podea.

— Ai rămas leşinată o vreme. Credeam că va trebui să te scutur niţel.

Cu coada ochiului văzu apărând o umbră. Lara. Femeia se lăsă pe vine lângă Edie, astfel încât ochii să le ajungă la acelaşi nivel.

— Cum te simţi? întrebă ea, încreţindu-şi nasul. Arăţi *groaznic.* Vrei nişte apă?

Fără să aştepte un răspuns, Lara se ridică şi porni ţăcănind cu tocurile spre bucătărie. Edie o auzi deschizând şi închizând robinetul, iar o secundă mai târziu Lara stătea în faţa ei, apăsându-i un pahar rece de buze. Edie sorbi şi înghiţi. Un pic de apă îi curse pe bărbie.

Lara târî un scaun pe podea şi-l puse în faţa lui Edie. Se aşeză, îşi roti umerii de câteva ori şi îşi înclină capul într-o parte şi-n cealaltă, ca şi cum se încălzea pentru o alergare. Sau o bătaie. Aruncă o privire peste umăr.

— Cred că furtuna s-a terminat.

Edie nu zise nimic, ci doar închise ochii pentru a se feri de lumină.

— Ciudat cum am ajuns noi aici, nu?

— Poftim? Vrei să zici cu mine legată de un scaun?

Lara chicoti.

— Vreau să spun *aici.* În Scoția. Departe tare de însoritul Sussex.

Edie auzi clicul şi fâsâitul familiar, apoi deschise ochii. Lara îşi aprindea o țigară. Îi zâmbi lui Edie.

— Nu te deranjează, nu?

Edie se încruntă drept răspuns.

— De ce-ai *venit* aici, mă rog?

Edie trase în plămâni fumul Larei şi începu să tuşească. Lara îşi dădu ochii peste cap şi împrăştie fumul cu mâna liberă.

— Ne-am mutat din cauza casei, răspunse Edie. Doar ştii bine. Nu aveam bani. Nu ne puteam permite nimic în Londra. Jake nu avea de lucru, apoi i-a murit tatăl. Doar ți-am zis toate astea...

Începu iar să tuşească, întrucât fumul îi ajunsese chiar în fundul gâtului. Lara îşi supse dinții, lăsă țigara să cadă pe podea şi o zdrobi cu tocul ghetei. Luă iar paharul de apă şi îi dădu lui Edie să bea.

— Dar Ryan? întrebă ea după ce Edie luă o înghițitură. Când v-a urmat până aici?

Edie o scruta pe Lara printre pleoapele aproape lipite.

— Nu ne-a „urmat". A primit o ofertă de job, aşa că s-a mutat.

Lara scoase un râset ca un lătrat.

— Chiar aşa? Lucra în districtul financiar al Londrei şi s-a hotărât să vină în Edinburgh pentru că aici se află centrul investițiilor în capital de risc? Chiar atât de proastă eşti? Sau e doar încă un exemplu de cum vezi doar ce vrei să vezi? Jake zicea că Ryan a venit după voi aici.

— Ba n-a venit după noi.

— Jake zicea că a venit după voi pentru că avea nevoie de tine. Pentru că avea nevoie de cineva care să-l venereze aşa cum îl venerai tu. Pentru că în toată viața lui de adult nu mai întâlnise pe cineva care să facă aşa ceva. Lumea vedea

dincolo de farmecul lui alunecos de suprafață. Îl vedea drept exact ceea ce era. Un bătăuş şi un narcisist.

— Doar prostii...

— Oare? Tu nu te-ai întrebat niciodată de ce n-a rămas Ryan niciodată mai mult de un an la un job? De ce iubitele sale nu rezistau niciodată mai mult de câteva luni?

Lara se lăsă pe spate în scaun, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Oh! înțeleg. Credeai că totul se întâmpla pentru că era îndrăgostit de tine, nu-i aşa? Credeai că totul se datora faptului că niciuna nu se putea compara cu tine.

Edie se smuci în scaun. Durerea din umăr era încă puternică, dar mult mai rău era că stătea acolo sub căutătura dură a Larei.

— Îți aminteşti de Tania? Fosta iubită a lui Ryan din urmă cu câțiva ani? Ştii de ce n-a durat? Îți ofer un indiciu – nu din cauza ta. Ci pentru că a bătut-o Ryan, a strâns-o de gât. Tania a venit la Jake s-o ajute – el i-a spus să meargă la poliție. Fireşte, ea nu s-a dus, pentru că era cuvântul lui contra cuvântului ei. Iar în zilele noastre, bărbații scapă cu aproape orice în numele sexului dur. Aşa că ea a cedat. L-a părăsit. Totuşi, ideea e că *Jake a crezut-o.* Atunci s-a hotărât să se îndepărteze definitiv de Ryan. Atunci s-a hotărât că trebuie să te îndepărteze pe *tine* definitiv de Ryan.

Edie clătină din cap şi mai continuă să o facă o vreme.

— Nu, nu-i adevărat. Jake mi-ar fi spus...

— Oare?

Lara îşi înclină capul într-o parte.

— De ce să-ți fi spus? Doar aflase cu mult timp în urmă că tu n-ai spune nimic împotriva lui Ryan. Mie ştii ce mi-a spus? „Tot ce trebuie să facă Ryan este să se uite în ochii ei şi să-i zâmbească, iar ea ar face orice i-ar cere. Mereu i-a luat partea.”

Încă o dată, Edie se gândi la lunea de după petrecere, când stătuseră împreună în fața porților școlii, iar ea-l privea pe Ryan în ochi. „Trebuie să le spui, E. Trebuie să le spui că nu-i adevărat.” Jake își ferise privirea. Apoi, câteva luni, Jake și Ryan nu-și mai vorbiseră deloc. Edie și Jake nu discutau niciodată despre ce se petrecea între el și Ryan. Când Jake aducea subiectul în discuție, Edie i-o reteza.

„Nu vreau să știu”, îi spunea, „totul e doar între voi doi. Nu vreau să fiu prinsă la mijloc.”

— Te înșeli, îi zise Edie, fixând-o pe Lara cu o privire extrem de rece. Nu i-am luat *mereu* partea. Până să vii tu cu povestioara ta, l-am crezut pe Ryan vinovat de crimă.

Lara plecă iar în bucătărie, cu tocurile țăcănind pe podeaua de ciment.

— M-am înșelat totuși, nu? strigă Edie după ea. Ryan e nevinovat, la fel cum a fost și Jake. Jake nu ți-a făcut *nimic!*

— Nimic?

Lara apăru încă o dată lângă ea, prinzând-o de umăr.

În timp ce se mișca, Edie surprinse luciul unui obiect metalic în mâna ei, cu câteva clipe înainte să simtă o lamă lipită de gât.

— A știut! îi șuieră Lara în ureche. A știut ce mi-a făcut Ryan. A știut, la fel cum ai știut și tu.

18

După furtună, liniște. Liniște deplină.

Era tot întuneric, însă în lumina proiectată din casă, Edie vedea o bură fină de ploaie. Stătea pe scaun, cu mâinile legate la spate, încercând din răsputeri să nu tremure, dorindu-și ca dinții să nu-i clănțănească și trupul să nu i se cutremure de teamă. Nu auzea decât respirația Larei în ureche și nu simțea decât metalul rece lipit de gât.

— Recunoaşte! şopti Lara. Recunoaşte doar că ai ştiut ce mi-a făcut Ryan. Recunoaşte, şi poate că mi se face milă de tine.

Edie închise ochii. Înghiți în sec şi simți cum lama îi apăsă şi mai mult pe gât.

— Jake a recunoscut, continuă Lara.

Edie icni când simți metalul zgâriindu-i pielea şi apoi, dintr-odată, apăsarea dispăru.

Deschise ochii, expirând prelung. Lara rămânea în afara razei ei vizuale, însă îi simțea prezența, la fel cum îşi putea imagina cuțitul din mâna ei.

— La vreo două seri după ce l-ai părăsit, Jake mi-a trimis din nou mesaj pe WhatsApp. Mă întreba dacă vreau să vin la el. Am condus tot drumul ăsta doar ca să-i ascult încă o dată scuzele spuse la beție.

Vocea Larei părea răguşită, ca şi cum era gata să izbucnească în lacrimi.

— L-am întrebat din nou de ce n-a spus nimic la vremea aceea...

Se opri o clipă ca să-şi dreagă glasul, apoi reluă:

— A zis că nu a vrut să-i distrugă viața lui Ryan. La urma urmei, erau doar nişte adolescenți, nu-i aşa? Şi îi părea *atât, atât de rău,* însă ştia că dacă ar fi spus adevărul despre ce făcuse Ryan, tu nu l-ai fi iertat niciodată. V-ar fi pierdut pe amândoi. Aşa că din loialitate pentru Ryan şi din iubire pentru tine, mi-a distrus *mie* viața.

Edie îşi muşcă buza, iar ochii i se umplură de lacrimi. Atât de tipic pentru Jake, nu? Loial lui Ryan şi devotat ei. Cam asta rezuma totul. Erau speciali. Alții nu prea contau cine ştie ce. Alții nu le ajungeau nici măcar până la glezne! Poate că Jake nu mai vedea lucrurile aşa spre final, însă odinioară ştiuse prea bine.

— Recunoaşte, Edie! repetă Lara, însă acum se simţea şi o asprime în glasul ei, de la oboseală şi stres. Vreau doar să te aud spunând adevărul.

Edie trase adânc aer în piept.

— Să spunem că o fac. Să spunem că recunosc tot ce vrei să recunosc. Apoi, ce? Apoi ce urmează, Lara? N-ai cum să scapi de-aici. Vrei să-ţi spun eu ce urmează? Vei merge la închisoare. Ori asta, ori va trebui să scapi de mine, aşa cum ai făcut şi cu Jake. Numai că acum nu mai ai pe cine să dai vina, nu-i aşa? Indiferent ce va urma, pentru tine se va termina rău.

Edie simţi iar lama la gât.

— Poate că o să merite, rosti Lara încet, iar Edie închise ochii, muşcându-şi tare buza de jos. Sau poate, continuă Lara cu glas mai ridicat, noi două putem cădea la o înţelegere. Îmi ceri scuze, mă implori să te iert, mă laşi să scap…

— De ce? şopti Edie, simţind cum îi tremură tot corpul în vreme ce metalul îi aluneca mai jos, spre claviculă. De ce aş face-o?

— Pentru Ryan, răspunse Lara, care înclină lama lipită de gâtul lui Edie şi apoi o trase brusc, crestând uşor pielea şi făcând-o pe Edie să ţipe şi să se zbată în legături.

— Ce vrei să spui? urlă ea. Ce vrei să spui, „pentru Ryan”?

Lara ocoli scaunul şi veni în faţa lui Edie, cu mâinile la spate. Părea că se gândeşte la ceva.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că deţin o dovadă care ar arunca o îndoială credibilă asupra cazului, pentru a-i împiedica pe procurori să obţină o condamnare? O înregistrare video, de exemplu, care – fără să arate chipul criminalului – ar demonstra că adevăratul criminal era categoric mai mărunt şi mai slab decât Ryan Pearce?

Edie clătină din cap.

— Eşti *nebună*, ştiai? Mi-ai omorât soțul. I-ai înscenat totul celui mai bun prieten al său. M-ai legat şi m-ai torturat. Iar acum îmi spui că ai de gând să-l eliberezi pe Ryan? Chiar crezi că sunt proastă?

Lara ridică din umeri.

— Aş obține ce vreau. Te-aş auzi cum spui ce am aşteptat să spui vreme de cincisprezece ani. Te-am pedepsit. Te-am făcut să treci prin chinurile iadului, la fel şi pe Ryan. N-o să mă uitați în veci.

Lara se întoarse ca să privească marea, iar atunci Edie văzu că în mână ținea o foarfecă pentru eviscerat pui. O foarfecă pentru eviscerat pui! De îndată ce o văzu, frica lui Edie dispăru cu totul. Lara n-avea de gând s-o omoare! Doar nu-i tai cuiva gâtul cu o foarfecă, atunci când ai la dispoziție nişte cuțite bine ascuțite.

În spatele Larei, dincolo de geam şi de grădină, Edie distingea o linie cenuşie extrem de vagă la orizont. Era dimineață. Supraviețuise nopții.

— Bine, zise Edie.

— Bine?

Lara se întoarse şi veni iar în fața ei, ținând strâns foarfecă în mâna dreaptă.

— Bine, repetă Edie, ridicând bărbia şi expunându-şi, sfidătoare, gâtul. Îți accept târgul.

Edie n-avea nicio intenție să accepte „târgul” Larei, însă acum era sigură că aceasta n-avea de gând să o omoare. Era sigură că, în pofida planului ei atent pus la cale, Lara n-avea cum să scape. Edie ştia că avea să câştige.

— Putem merge afară? o întrebă. Te rog? Mă doare foarte rău. Îți răspund la întrebări. Eliberează-mă doar din scaunul ăsta şi hai să facem o plimbare, bine?

Lara o măsură din cap până în picioare, cântărindu-i din priviri hainele ponosite şi cizmele Ugg zdrențuite. Se uită iar spre întunericul de afară. Cugeta ce să facă mai departe. Se

gândea că Edie nu are cum să fugă, nu îmbrăcată aşa şi nu pe întuneric. Însă nu ştia că Edie cunoaşte ca-n palmă această pădure, că ştie pe dinafară toate cărările. Nu ştia că, după ultimele câteva luni, e în stare să o taie printre copaci şi să ajungă la şosea chiar şi pe întuneric.

Edie îşi ținu răsuflarea.

— Te rog?

Lara încuviință scurt. Ocoli scaunul şi tăie cablurile cu care îi legase mâinile lui Edie. Aceasta căzu în față, rămânând ghemuită. Durerea arzătoare din umăr păru să devină şi mai puternică, înainte de-a simți un copleşitor val de uşurare. Se făcu ghem, cuprinzându-şi genunchii cu brațele şi încercând să scape de încordarea din spate. Se odihni câteva clipe înainte ca Lara s-o înşface de mână şi s-o salte cu brutalitate în picioare.

Afară era foarte frig, iar aerul mustea de umezeală. Rămaseră una lângă alta pe terasă, scoțând aburi pe gură şi, preț de o secundă, aproape că ar fi putut să pară iar prietene. Lara îi eliberă brațul. Coborî de pe terasă, clătinându-se uşor când tocurile i se înfipseră în peluză. Făcu doar câțiva paşi spre faleză. Continua să țină în mână foarfeca ale cărei mânere portocalii păreau un adevărat far în lumina cenuşie.

Edie aruncă o privire peste umăr. Dacă ar fi trecut prin casă, ar fi putut încuia uşa din față în urma ei şi să câştige astfel un pic de timp. Însă trebuia să aştepte. Cu cât era mai multă lumină, cu atât îi creşteau şansele de scăpare.

— De unde ai ştiut? o întrebă pe Lara. Că ți-am ascultat povestea, că ți-am văzut pozele pe calculatorul lui Jake. De unde ai ştiut toate astea?

Lara se întoarse spre ea, cu vântul suflându-i părul în față. Îl dădu la o parte.

— Înainte de-a porni această afacere, am lucrat ani întregi în domeniul IT. Ştiu totul despre programele de spionare.

Mi-a luat cam cinci minute să intru în telefon, în calculatorul tău, în al lui Jake. Încă de când am venit prima oară în vizită, am obținut acces la toate parolele, la toate numerele pe care le-ați format, la toate aplicațiile pe care le-ați deschis. În tot acest timp vă urmăream, aşteptând momentul potrivit.

Se întoarse iar cu spatele şi mai făcu un pas spre faleză.

— După ce s-a terminat, continuă Lara, am coborât până aici.

Arătă spre marginea falezei.

— Era reflux. Am fugit pe plajă, până la promontoriu.

Edie se apropie cu câțiva paşi de ea. Peluza mustind de apă plescăia sub cizme, iar apa înghețată pătrundea prin ele.

— M-am spălat de sângele lui în mare, adăugă Lara, apoi am urcat înapoi pe cărare.

Se referea la Jake.

— Ai simțit ceva? o întrebă Edie. Orice?

În semiîntuneric, o văzu pe Lara întorcându-se spre ea. Abia îi distingea silueta sau albul ochilor.

— Mi-a părut rău, răspunse Lara. Şi mi-a fost frică. Credeam că gata, se întâmplase. Îmi distrusesem viața. *Din nou.* Şi n-ar fi trebuit să-mi distrug iar viața. N-ar fi trebuit să mă irosesc în felul ăla. Dar ce altceva aş fi putut face? După ce v-am văzut, nu mi-am mai putut scoate din minte imaginea voastră. Nu m-am mai putut abține să mă gândesc la ce-mi făcuserăți, la cât de puțin v-a deranjat, la cât de neînsemnată pesemne că m-ați considerat. La cât de uşor mi-ați ignorat durerea. Pentru că vă considerați, tu şi prietenii tăi, mai buni ca mine, mai presus de mine.

— *Eram* mai presus de tine! se răsti Edie. Şi încă suntem. Mereu vom fi.

Un val de căldură îi străbătu tot corpul, apoi începu să strige cât o țineau plămânii:

— Chiar crezi că ți-aş implora iertarea? Să fac un *târg* cu tine? Nu-mi pare absolut deloc rău pentru ce am făcut. Acelaşi lucru l-aş face din nou şi din nou. Nu am văzut pe nimeni făcându-ți rău. Ştii ce-am văzut? O epavă beată cu fusta ridicată în jurul chiloților. O fată care-şi făcuse de cap cu toți băieții din clasa noastră şi care se hotărâse să treacă la următorul. O fată care poate primise mai mult decât ceruse.

Lara rămăsese cu gura căscată. Începu să plângă înfundat.

— Cum poți să spui asemenea lucruri? Cum poți fi atât de oarbă?

— Nu sunt deloc oarbă! scuipă Edie. Ştiam că fusese depăşită o limită. Bănuiam că Ryan o depăşise. Şi tot pe el l-am ales. Tot pe *ei* i-am ales. Chiar te aşteptai să-mi distrug prietenia cu ei pentru tine? Doar pentru că erai fată, trebuia să te aleg pe tine în defavoarea lor?

Clătină din cap.

— Chestia aia cu prietenia între fete? Eu n-am pus niciodată botul la ea. Nu ți-am luat partea nici atunci şi nu ți-aş lua-o nici acum. Dacă aş putea da timpul înapoi, aş face exact acelaşi lucru. M-aş face că nu văd.

Porni spre Lara, cu pumnii încleştați şi mâinile lăsate pe lângă corp.

— Te-aş distruge din nou şi din nou şi nici n-aş sta vreun pic pe gânduri.

Lara scoase un sunet. Părea un râset sau un țipăt ca de pescăruş. Făcu un pas înapoi şi Edie o văzu împiedicându-se, iar tocul i se înfipse în pământul moale, încercă să se îndrepte, dar alunecă în noroi. Foarfeca îi zbură din mână în timp ce cădea într-o parte, prinzându-se disperată de firele de iarbă, pe când încerca să se tragă departe de marginea falezei.

Edie se repezi. Se aplecă, înhăţă foarfeca şi i-o înfipse cât de tare putu în dosul palmei. Lara urlă în agonie, încercând să se îndepărteze de Edie şi să se ridice în genunchi. Ridică privirea spre ea, cu chipul mânjit de noroi şi de lacrimi, dar Edie nu simţi nicio milă, nicio îndurare. Se repezi iar, ţintind cu foarfeca spre gâtul Larei, dar femeia căzu pe spate, ridicând braţele ca să se apere. Edie căzu şi ea, mişcarea făcând-o să pice în faţă. Începură amândouă să se zbată în noroi, căutând cu disperare să se ridice în picioare în timp ce pământul de sub ele începea să cedeze.

Epilog

Londra, iunie
După un an şi jumătate

Nu-şi auzea nici măcar propriile gânduri. Luminile îi scânteiau în faţa ochilor, orbind-o. Oamenii îi făceau cu mâna, strigau, îi rosteau numele, glasurile veneau din toate direcţiile: „Louise! Louise! Louise, uită-te încoace!” Se întoarse într-o parte, către cea mai puternică voce, aproape împiedicându-se în tivul rochiei. Zâmbetul nu i se şterse deloc de pe faţă, nici măcar o clipă. La câţiva metri distanţă, o văzu pe Edie. Aceasta purta o rochie scurtă, neagră cu paiete, lăsând picioarele de alergătoare la vedere. Lumea striga şi numele său, iar ea zâmbea, arătând un şir lung de dinţi. Aruncă o privire peste umăr spre Lara şi-i făcu cu ochiul.

(Nu era Edie, fireşte, ci doar cineva care arăta vag ca Edie – o versiune mai tânără, mai frumoasă, mai *vie* a lui Edie.)

Se scursese un an şi jumătate de la dimineaţa aceea de pe faleză. Ryan era condamnat pentru uciderea lui Jake.

Afirmațiile lui despre aventura lui Jake, despre care nu putuse să ofere nicio dovadă, fuseseră ignorate. Acuzațiile lui cum că moartea lui Edie nu fusese o sinucidere fuseseră considerate fanteziile unui paranoic. La urma urmelor, Edie îi trimisese Neetei Badami un e-mail în dimineața în care se aruncase din vârful falezei, în care îi explicase că nu mai poate continua așa, că toate datoriile și singurătatea și jalea deveniseră de-a dreptul insuportabile.

Scăldată în lumina și zgomotul unei premiere în Leicester Square, persoana care nu era Edie întinse o mână cu o manichiură splendidă în direcția Larei (cunoscută acum drept scenarista Louise Grant), chemând-o mai aproape. Lara ajunse la ea și se îmbrățișară, sărutându-se călduros pe obraji. Apoi intrară împreună în cinematograf, ținându-se de mână și trecând amândouă pe sub firma strălucitoare care anunța cu litere mari și îngroșate:

PREMIERĂ MONDIALĂ: Un loc special în iad.

CUM POȚI SĂ SPUI ACUM AȘA CEVA?

CUM POȚI SĂ FII ATÂT DE ORB?

Încă din copilărie, Edie, Jake și Ryan au fost foarte apropiați. Erau ei trei împotriva lumii, iar Edie credea că legătura lor nu poate fi distrusă.

Când Jake este ucis cu violență, iar Ryan este acuzat că a comis crima, lumea lui Edie se destramă.

Edie e din nou singură, ducându-și viața în casa izolată unde locuise cu Jake. E sfâșiată de durere și înspăimântată — și are un motiv serios. Acum, că este singură, trecutul pe care a încercat din răsputeri să-l îngroape amenință să revină în viața ei...

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1576-1

